

Ροδός

Γ 22
949

Η ΕΛΛΗΝΟΠΥΛΑ

Ἐδῶ εἶναι Ἑλλάς



'Απ' τήν κίνησι και τή δράσι τής «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΣ»

Κατά τόν μήνα 'Ιούνιο ή 'Εθνική 'Ενωσις 'Ελληνίδων «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ» συνέχισε τήν πατριωτική της δράσι με αξιοθαύμαστη εργατικότητα και ένθουσιασμό.

Τά τμήματα *Περιθάλψεως, 'Εθνικής Διαφωτίσεως, πνευματικής επικοινωνίας μετά τών μαχητών μας και καλλιτεχνικών* επέτελεσαν νέας προόδους, έκαστον εις τόν τομέα τής δράσεώς του.

Ιδιαίτερα πρέπει να σημειώσουμε τήν άλματώδη πρόοδο του καλλιτεχνικού τμήματος του σωματείου, τό όποιον έχει ως κύριο σκοπό τήν ψυχαγωγία τών στρατιωτικών μονάδων, τών παιδουπόλεων κ. λ. π.

Τό καλλιτεχνικό τμήμα άποτελείται σήμερα από έρασιτέχνιδας 'Ελληνοπούλες και έρασιτέχνες νέους, πού συνεργάζονται με τό σωματείο «'Ελληνοπούλα».

Διαθέτει μιá δλόκληρη χορωδία από δέκα πέντε κορίτσια υπό τήν άρχηγία τών Διδων Κλειούς Κούρκουλα και Δανάης Αναστοπούλου.

'Επίσης άποτελείται από έκλεκτά έρασιτεχνικά ταλέντα πού έκτελούν διάφορα πατριωτικά σκέτο, κομικά νούμερα, παρλάτες και μονόπρακτα δραματάκια και κωμωδίες. Απαραίτητο συμπλήρωμα πάντοτε είναι μουσικά κομμάτια από κιθάρες και άκορντεόν, ως έπίσης και τό ντυοτάκι τών αδελφών Νικητιάδου, πού γλυκύτητα τραγουδάνε πατριωτικά και μοντέρνα τραγουδάκια.

Στό καλλιτεχνικό τμήμα τής «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΣ» συμπράττουν εύγενώς προσφερόμενοι για τήν ψυχαγωγία του στρατού ό έκλεκτός καλλιτέχνης του 'Γαίό Κιτάρα Γεώργιος Κεφαλάς, καθώς έπίσης και ή Δίς Χατζησταυλιανού του Βασιλικού μας Θεάτρου.

Οί τελευταίες έξορμήσεις τής «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΣ» πού έγιναν στην Ναυτική Βάσι Σκαρμαγκά και εις Κ.Ε.Υ.Ε. (Κέντρον 'Επιλογής 'Υποψηφίων 'Αξιωματικών) είχαν έξαιρετική έπιτυχία.

Τό πρόγραμμα πλουσιώτατο έκράτησε δύο δλόκληρες ώρες και χάρισε πραγματική ψυχαγωγία και πατριωτικό ένθουσιασμό στους ναύτες και τους φαντάρους μας. 'Ιδιαίτερη έπιτυχία σημειώνει ή μονόπρακτος έξυπνοτάτη κωμωδία του Ι. Πολέμη «Η ΓΥΝΑΙΚΑ», πού είναι μιá άπ' τίς παλές και άξέχαστες έπιτυχίες τής κυρίας Κυβέλης.

Τήν ψυχαγωγία τής «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΣ» εις Κ. Ε.Υ.Α. παρηκολούθησαν και αί κυρία 'Ανδρονίκου, Εύκλειδου και Καββαδία του συνδέσμου φίλοι του στρατού εις τήν πρωτοβουλία των όποιων όφείλεται ή μετάβασις τής «'Ελληνοπούλας» εις Κ.Ε.Υ.Α.

"Ενα γράμμα και μιá απόφασις

Πρός τήν διευθύνουσαν 'Επιτροπήν τής «'Ελληνοπούλας» άπεστάλη έξ 'Αγίας Βαρβάρας ή κάτωθι έπιστολή :

«Μαζί με όλους τους 'Ελληνες παρακολουθούμε και έμεις με θαυμασμόν και κατάπληξιν τήν δραστηριότητα πού αναπτύσσετε διά τήν περίθαλψιν και άνακούφισιν τών τραυματιών, αναπήρων και μαχητών, του πολέμου πού σήμερα αναγκάζεται να διεξαγάγη ή φιλιτάτη μας Πατρίς έναντιον τών έξωθεν όρμωμένων Σλαυκοκομμουνιστικών όρδων, εις όλας τās πόλεις όπου υπάρχουν παραρήματα τής «'Ελληνοπούλας».

Όπου και άν ευρίσκονται τά παιδιά τής 'Ελλάδος είτε εις τό μέτωπον είτε εις τό Νοσοκομείον θά δεχθουν τήν έπίσκεψιν, τήν ψυχαγωγία και τήν πα-

ρηγορία των μελών τής «'Ελληνοπούλας».

Είμεθα βέβαιοι ότι άν μέχρι σήμερα δεν έστρέψατε και προς ήμάς τό μητρικόν σας ενδιαφέρον, τουτό όφείλεται εις τό ότι δεν θά έχη υποπέσει εις τήν αντίληψιν σας ότι εις τόν 'Αντιλεπρικόν Σταθμόν του Δημοσίου Νοσοκομείου Λοιμωδών Νόσων 'Αθηνών νοσηλεύμεθα 38 'Αξιωματικοί, ύπαξιωματικοί, όπλίται, ναύται και άνδρες τών Σωμάτων 'Ασφαλείας, οι όποιοι έπολέμησαν διά τήν έλευθερίαν τής Πατρίδος μας εις τήν 'Αλβανίαν, τήν Μέσην 'Ανατολήν, τό Δεκεμβριανόν κίνημα και εις τόν μετ' αυτό άγώνα του 'Εθνους μας έναντιον τών έξωθεν εισβαλόντων Σλαυκοκομμουνιστών.

Λόγω των κακουχιών του πολέμου έξεδηλώθη εις ήμάς έν τή έκτελέσει του προς τήν πατρίδα καθηκοντος ή νόσος λέπρα ένεκα τής οποίας ένεκλείσθημεν εις τόν 'Αντιλεπρικόν Σταθμόν προς νοσηλείαν.

Δυστυχώς μέχρι σήμερα δεν μάς ένεθυμήθη κανείς.

Είμεθα όμως βέβαιοι ότι τώρα πού μάθατε τήν ύπαρξιν μας στο θλιβερό τουτό 'ίδρυμα, θά περιβάλλετε και ήμάς με τήν στοργήν με τήν όποιαν περιβάλλετε και τους μέχρι πρό όλίγου συμπολεμιστάς μας. Και έχομεν τόσην μεγάλην ανάγκην αυτής.

Εύχαριστούμεν έκ των προτέρων. Με άπειρη άγάπη, Διά τους νοσηλευόμενους πολεμιστάς του Α.Σ.Α.

Σημείωσις. Τό Διοικητικόν Συμβούλιον τής «'Ελληνοπούλας» συνελθόν έκτάκτως, άπεφάσισε κατόπιν προτάσεως τής Προέδρου όίδος Τζένης Κατσούλη, όπως εις τό προσεχές μέλλον δλόκληρον τό καλλιτεχνικόν και ψυχαγωγικόν τμήμα τής 'Ελληνοπούλας 'Αθηνών, άπαρτιζόμενον έκ πενήτηντα μελών έπισκεφθή τόν αντιλεπρικόν σταθμόν προς ψυχαγωγία των έν αυτώ νοσηλευόμενων ήρωϊκών αξιωματικών και όπλιτών του 'Ελληνικού Στρατού.

('Εκ τής Διοικήσεως)

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
Περιοδικόν :	Η «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ»
	'Ακαδημίας 65—'Αθήναι
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
'Ετησια	Δραχ. 30.000
'Εξαμήνος	> 15.000
'Εταιρειών	> 60.000

Συμφώνως τώ άρθρω 6, § 1, Α. Ν. 1092]38
'Υπεύθυνος Διευθύνσεως : ΤΖΕΝΗ ΚΑΤΣΟΥΛΗ
Κατοικία Γερακίου 3

'Υπεύθυνος Τυπογραφείου Γεώρ. Σακελλίου
Ναυαρίνου άριθ. 19 — 'Αθήναι

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ.—'Ο κ. 'Εμμανουήλ Δημητρίου Κοντοπίδης είναι έντεταλμένος διά τήν διάθεσιν του Περιοδικού Η «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ» εις τήν περιφέρειαν 'Αθηνών—Πειραιώς και Περιχώρων.
('Εκ τής Διευθύνσεως)

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΠΑΡ' ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΩΝ
Γραφεία: 'Ακαδημίας 65
Τηλέφ 32-816

Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΟΦΡΟΝΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ
ΙΟΥΝΙΟΣ 1949

ΕΤΟΣ Γ'.
'Αριθ. φύλλου 22
Τιμή τεύχους δρχ. 2000.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΕΙΑΤΑ

'Η αλήθεια είναι μιá ότι ό σημερινός άγών θά κερδηθή, όσο σκληρός κι' άν είναι, όσες θυσίες κι' άν απαιτηθουν. Και θά κερδηθή γιατί τό 'Ελληνικό δίκιο, βρίσκεται σε καλά χέρια, στα χέρια τής 'Ελληνικής νεολαίας πού κρατάει καλά τή λόγχη στο χέρι, πού γνωρίζει γιατί πολεμάει—και γι' αυτό πολεμάει συνειδητά— και πού στην όρμη της δεν γνωρίζει έμπόδια.

Και οι πολεμιστάί μας αυτοί δεν χρειάζονται ούτε διδασκαλίες ούτε διαφώτιση. Αυτοί είναι οι ίδιοι πού γνωρίζουν τό καθήκον τους καλλίτερα από όλους έμάς τους άλλους και τό γνωρίζουν τόσο καλά ώστε να διδάσκουν με τίς πράξεις τους και μάς και όλον τόν κόσμο.

'Αλλά πίσω άπ' αυτή τή μαχομένη νεολαία μας, υπάρχει και μιá άλλη και ή άλλη αυτή είναι ή νεολαία πού δεν δέχτηκε ακόμα τό βάπτισμα τής μάχης, και ένα μεγάλο μέρος της δεν έννοιωσε από κοντά τό εγκλημα και τή βία τής κόκκινης τρομοκρατίας.

Είναι τά μικρότερα στην ηλικία αδέρφια μας πού θά διαδεχθουν αύριο στους ένθουσιασμούς και στο καθήκον έμάς τους ίδιους και άν τό θελήση και τότε ή ανάγκη, θά υπερασπίσουν κι' αυτά τήν πατρίδα.

Και πρέπει όλα αυτά τά παιδιά να βγουν καθαροί 'Ελληνες, τίμοι πολίτες, καλοί πατριώτες.

Και αυτό εξαρτάται από μάς. Κάποτε στη περίοδο τής κατοχής μικρά παιδάκια από δέκα έως δέκα έξ έτών έγιναν τά πρώτα θύματα τής κόκκινης προπαγάνδας. 'Η δυστυχία τής κατοχής, ή έντεχνη κομμουνιστική προπαγάνδα τής προδοσίας, μά και ή δική μας άμέλεια στη διαφώτισή τους είναι οι παράγοντες εκείνοι, πού τά ώδήγησαν να γίνουν όργανα προδοτών τής πατρίδος τους σήμερα.

'Ο στρατός μας πού σήμερα πολεμάει σκληρά και ήρωϊκά έναντιον του μίγματος των Σλαυκοκομμουνιστών, των κοινών εγκληματιών, αλλά και των παρασυρθέντων και εκβιασθέντων, ασφαλώς θά έχη μιá άπαίτηση από μάς!

Τά μικρά μας αδέρφια να τά έμψυχώσουμε, να τά διδάξουμε και να τά ζυμώσουμε με τήν ιδέα τής πατρίδος!

Σήμερα όλοι οι παράγοντες, ενός τέτοιου κολοσσίου έργου πού θά δημιουργήση τις ψυχές των μικρών αδερφών μας βράχους άτράνταχτους και άτσάλένιους στα λογίων-λογίων μικρόβια τής άντεθνικής προπαγάνδας, παρουσιάζονται ενοϊκοί.

'Ο Γράμμος, οι αυτοθυσίες τής μαχομένης νεολαίας μας, ό ψυχικός ένθουσιασμός όλό-

κληρου του λαού μας, άποτελούν τους καλλίτερους ψυχολογικούς παράγοντας για να δεχθουν τά μικρότερα αδέρφια μας άχόρταγα τήν ένθική πνευματική τροφή και να τήν άφομοιώσουν.

Αυτό τό επιβεβαιώνουν και οι δεκάδες έπιστολών πού παίρνω από 'Ελληνοπούλα και μικρές 'Ελληνοπούλες και μάλιστα από χωριά και κομποπόλεις.

Δίνω μιá άπ' αυτές στη δημοσιότητα, έτσι άκριβώς όπως τήν έγραψε μιá μικρή 'Ελληνοπούλα από τήν 'Υγουμενίτσα τής 'Ηπείρου :

*'Αγαπημένη μου «'Ελληνοπούλα»,
Μόλις έλαβα τό περιοδικόν ή χαρά και ό παιδικός ένθουσιασμός μου ήταν τόσος πού δεν μπορώ να σας έκφραστώ εις τό άψυχο αυτό χαρτί.*

Με μιá πρόχειρη ματιά πού ρίξαμε στην αγαπημένη «'Ελληνοπούλα» σας στέλνω τās άπειρους εύχαριστίας μου. Με ίερή συγκίνηση παρακολούθησα τή δράσι τής «'Ελληνοπούλας» πού άποτελείται από άγνές 'Ελληνοπούλες, με άθάνατον 'Ελληνικήν ψυχήν έτοιμες να θυσιάσθουν για τήν Πατρίδα. 'Η επιμέλειά μου εις τό περιοδικόν ήτο μεγάλη, μελετώντας τās καλās πράξεις πού έκτελεί κάθε 'Ελληνοπούλα, πού άκούραστες προσφέρουν τās ύπηρεσίας των εις τό μαχόμενον 'Εθνος.

Τό περιεχόμενο του περιοδικού είναι έξαιρετο και εις τό μέλλον θά είναι ή μοναδική μου συντροφιά. Και θά θάναί τιμή για μένα όταν φανώ αξία «'Ελληνοπούλα». Θά προσπαθήσω κι' εγώ, θά αγωνιστώ ν' άποχτήσω τή μόρφωσι πού ναί σωσίβιο στον άνθρωπο πού τήν κατέχει. Και όταν είμαι έφοδιασμένη μ' αυτή, θά μπορέσω να ώφελήσω τήν Πατρίδα πού τόσο ύπόφερε και ύποφέρει.

Γι' αυτό ή προσπάθειά μου θάναί διαρκής να βάλω μπροστά για μιá μεγάλη και αξιόλογη νίκη. Να κατακτήσω τή μόρφωσι πού είναι μοναδική στον άνθρωπο και σε κάθε «'Ελληνοπούλα» ό πιο πολύτιμος θησαυρός.

*Με αδελφικούς χαιρετισμούς
ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ ΒΑΣ. ΚΩΛΕΤΤΑ*

Αυτά τά ώραία αυθόρμητα λόγια γράφει και πιστεύει ή μικρή αυτή 'Ελληνοπούλα πού δείχνουν τόσο καθαρά τή δίψα των μικρών αδελφιών μας για 'Εθνική Πνευματική τροφή και καθοδήγησι για ώραιες 'Εθνικές πράξεις.

Από τά παιδιά αυτά εξαρτάται τό μέλλον τής Πατρίδος μας. Και τό άν θά γίνουν καλοί και ώφελίμοι 'Ελληνες εξαρτάται από μάς όλους!

Νομίζω ότι είναι καιρός και κατάλληλη ή στιγμή για τήν έξόρμησι τής πνευματικής μας ήγεσίας σε κάθε άκρούλα τής 'Ελληνικής γής για τήν δημιουργία μιáς 'Εθνικής δυναμικής και προοδευτικής 'Ελληνικής Νεολαίας.

'Υπάρχει ένα άριστο έμψυχο υλικό στην 'Ελληνική ύπαιθρο πού περιμένει κατεύθυνσι.
ΤΖΕΝΗ ΚΑΤΣΟΥΛΗ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΙΔΕΑ

Ο καλλιτέχνης κ. Κώστας Μουσουρής, στη διάλεξη που έδωσε πρόσφατος χρόνου στο «Θέατρον Ἀλικής» με έντυπώσεις του από ένα ταξίδι στην Ἀμερική, ανέφερε, ανάμεσα στα τόσα δείγματα υψηλού επιπέδου πολιτισμοῦ που διακρίνει τη μεγάλη Ἀμερικανική Συμπολιτεία, και τὸ γεγονός ὅτι μία ἡμέρα τοῦ ἔτους, και συγκεκριμένα ἡ 8η Μαΐου, ἔχει ἀφιερῶθαι στὴ ΜΗΤΕΡΑ. Ἡ γιορτὴ αὐτὴ εἶναι ἀπὸ τὴς πιὸ ρωμαντικές, τὴς πιὸ ζωντανές, ἀλλὰ και τὴς πιὸ ἐπίσημες. Ἡ ἐπισημότης ὁμως αὐτὴ δὲν ξεκινάει ἀπὸ καμμιά τυπικὴ ὑποχρέωσι. Στηρίζεται μόνον στὸ αἶσθημα και στὴν καρδιά. Μία φορὰ τὸ χρόνο, οἱ Ἀμερικανοὶ και οἱ Ἀμερικανίδες, ἀποτίουν ἐπίσημα φόρο τιμῆς, ἀγάπης και εὐγνωμοσύνης, σ' Ἐκείνην πού τους ἔφερε στὸν κόσμον. Θὰ στολίσουν ὅλοι τὴς μπουτονιέρες τους με γαρύφαλλα. Ἄλλοι με ἄσπρα και ἄλλοι με κόκκινα. Τὸ ἄσπρο γαρύφαλλο εἶναι σημεῖο πένθους. Ἡ μητέρα δὲ ζῆ πιά. Κι' ἐκεῖνος πού τὸ φορεῖ δὲν ἔχει πού νὰ καταθέσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του, σὲ ποιὸν νάστειλῇ τὰ δῶρα του. Μὰ ἂν ὁ τάφος εἶναι κοντὰ, δὲν θὰ παραλείψῃ νὰ τὸν στολίσῃ με τὰ ὠραιότερα λουλούδια.

Προνομιούχοι κι' εὐτυχημένοι εἶναι ὅσοι φοροῦνε κόκκινο γαρύφαλλο. Ἔτσι, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, σὲ ὅποιοδήποτε σημεῖο τῆς ὑδρογείου και ἂν βρεθοῦν, σὲ ὅποιοδήποτε ἡλικία και ἂν ἀνήκουν, θεωροῦν ἰερὴ ὑποχρέωσι νὰ στείλουν ἕνα θερμοτάτο γράμμα, μὰ εὐχετήρια κάρτα, ἕνα ὠραῖο τηλεγράφημα σ' αὐτὴν και νὰ τὴν εὐχαριστήσουν γιὰ ὅσα ἔκανε γιὰ κείνους. Μικροὶ και μεγάλοι θὰ τὴν τιμήσουν προσπαθώντας νὰ δείξῃ ὁ καθένας περισσότερη ἀγάπη, περισσότερη στοργή. Τὰ ὠραιότερα λουλούδια, οἱ ὠραιότερες βιτρίνες, τὰ ὠραιότερα δῶρα εἶναι γιὰ τὴν μητέρα. Κι' ἐκείνη, εὐτυχημένη ἀνάμεσα στὸ σεβασμὸ και στὴν ἀγάπη πού τὴς προσφέρουν, θὰ συνεχίσῃ με καινούργιο κουράγιο τὸν ἀνήφορο τῶν δεκαετηρίδων, μέχρι τὴν ὥρα πού θὰ φθάσῃ και γι' αὐτὴν τὸ μοιραῖον μῆνυμα.

Ὁ κ. Κώστας Μουσουρής ἀνέφερε ἀκόμη χαρακτηριστικά, ὅτι πολλὲς φορὲς «μαϊμουδίζουμε» τὴν Εὐρώπη και τὴν Ἀμερική σὲ πράγματα γελοῖα και ἀσήμαντα, πού εἶναι ξένα και πρὸς τὴν νοοτροπία μας και πρὸς τὴν Ἑλληνικὴ φύσι. «Θὰ ἦταν ὁμως, πρόσθεσε, τιμὴ σὲ μᾶς τοὺς Ἕλληνες, πού διατηροῦμε τόσες λαμπρὲς παραδόσεις ἀπὸ τὴν μακροαῖωνη πο-

ρεία τῆς φυλῆς μας, ἂν ἀποδείξουμε ἀκόμη μὴ φορὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας και τοὺς ξένους, ὅτι ξέρουμε νὰ κάνουμε πίστι μας κάθε τί πού εἶναι εὐγενικό, ὑψηλὸ και ὠραῖο, ὅπως ἡ καθιέρωσι και στὴν πατρίδα μας μᾶς ἡμέρας τὸ χρόνο, πού θὰ εἶναι ἀφιερῶμένη στὴ Μητέρα».

Οἱ ὑπογράφοντες, σκέφθηκαν ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ διεκδικήσουν ἕνα μικρὸ μέρος τῆς τιμῆς πού θ' ἀνήκῃ στὸν Ἑλληνικὸ λαὸ γιὰ τὴν υἰοθέτησι και ἐφαρμογὴ τῆς ὠραίας αὐτῆς ιδέας, ἂν ἀνελάμβαναν νὰ κάνουν μὴ σχετικὴ εἰσήγησι τοὺς φίλους των και νὰ ζητήσουν τὴν ἠθικὴ τους ἐνίσχυσι γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Ἄς προπαγανδίσουμε λοιπὸν ὅλοι μας τὴν δέα και ἂς φροντίσουμε νὰ ριζώσῃ γερά μέσα στις καρδιές μας. Τὸ νόημά της εἶναι πολὺ βαθύτερο ἀπ' ὅσο νομίζουμε. Τὴν ἀγάπη στὴν μητέρα τὴ νοιώθουμε βέβαια ὅλοι μας. Ἀλλὰ με αὐτὴν πού πρᾶξι θὰ τὴν ὑψώσουμε σὲ σύμβολο. Καὶ ἡ ἐποχὴ μας, ἡ ταραγμένη και σκοτεινὴ, ἔχει ἂν ἀ γ κ η ἀπὸ ἠθικὰ σύμβολα γιὰ νὰ ἐπιζῆσῃ. Θὰ κινήσουμε γι' αὐτὸ τὸ

Δικὴ μου, ξέχωρη ἀπὸ σᾶς, ζωὴ δὲν ἔχω....
Ξοπίσω σας, με τὴ δική σας πάντα συλλογὴ
σὰν ἴσκιος σας, παιδιὰ μου, τρέχω.
Μ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ
Πόσο συχνὰ τὰ χέρια σου τὰ ὠρὰ νὰ πλέκουν εἶδα
κάτι γιὰ μένα ἀκούραστα—Πὼς φρόντιζες με ἀγάπη!...
Πόσο συχνὰ ἰκετευτικά τὰ μάτια σου δὲν εἶδα
μὰ εὐχὴ νὰ λέν γιὰ με ψηλά—Πὼς φρόντιζες με ἀγάπη!...
Πόσο συχνὰ στὴν κλίνη μου σιγὰ, ἑλαφρὰ δὲν ἤρθες...
ὄλο ἀγωνία γιὰ μένα—Πὼς φρόντιζες με ἀγάπη!...
Ἄπὸ καιρὸ τώρα φυσοῦν στὸν τάφο σου οἱ ἀνέμοι...
ἕνα σου χαιρετὸς πρὸς ἐμὲ—Πὼς φρόντιζες με ἀγάπη!...
Detlev u. Liliecron

σκοπὸ ὅλες τὴς Ὄργανώσεις και ὅλα τὰ Σωματεῖα. Θὰ προπαγανδίσουμε τὴν ιδέα στα Σχολεῖα και στις Ἐκκλησίες. Θὰ ἀναπτύξουμε τὴν σημασία αὐτῆς τῆς γιορτῆς με διαλέξεις, με ὁμιλίες και δημοσιεύματα. Θὰ ἀποταθῶμε τοὺς γυναικείους Συλλόγους, στα πνευματικά μας Ἰδρύματα και στὸ ἴδιο τὸ Κράτος. Θὰ φροντίσουμε ὥστε τὸ μῆνυμά μας νὰ φθάσῃ σιγὰ-σιγὰ ὡς τὸ πιὸ μακρυνὸ χωριουδάκι. Νὰ σκαρφώσῃ στα βροσκοτόπια και στις πλαγιὰς τῶν βουνῶν, ἐκεῖ πού ὁ Ἕλληνας ἀγρότης συνεχίζει ἀκούρατος νὰ ὀργώνῃ τὸ χωράφι του, με τὴν ἴδια πίστι τῶν προγόνων. Καὶ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι τελικὰ θὰ πετύχουμε. Ζητοῦμε ἀπὸ σᾶς νὰ μ ἄ σ ἔ ν ι σ χ ὺ σ ε τ ε ἡ θ ι κ ἄ σ' αὐτὴ τὴν ἰερὴ ἐκστρατεία.

Προπαγανδίστε τὴν ιδέα μας, ἂν τὴν ἐγκρίνετε, τοὺς συγγενεῖς σας, τοὺς γνωστούς σας, τοὺς φίλους σας. Θὰ σᾶς κρατοῦμε ἐνήμερο ὅλων τῶν ἐνεργειῶν μας. Θὰ σᾶς ἀναγγεῖλομε σύντομα τὴ σύστασι μᾶς μεγάλης Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ καλλιεργήσῃ μαζί μας τὸ ἔδαφος, γιὰ νὰ ριζώσῃ ὁ ὠραῖος αὐτὸς σπόρος. Θὰ θεωρήσουμε ὅτι ἡ ἀποστολὴ μας ἐληξῆ, μὲ τὸν ὄνομα ὅταν ἡ «Ἡμέρα τῆς Μητέρας» καθιερωθῇ ἐπίσημη και στὴν Πατρίδα μας, ἀπὸ τὸ Κράτος και τὴν Ἐκκλησία.

Κ. ΜΟΥΣΟΥΡΗΣ

Κ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ

Ὅποιος δὲν ἔχει γυρίσει και δὲν ἔχει ζήσει στα χωριά μας δὲν ἐγνώρισε αὐτὸ τὸ θαῦμα πού ὀνομάζεται ἑλληνικὸ χωρικό. Ὁ ἀνδρας

Η ΧΩΡΙΚΗ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

Τῆς κ. ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

πηγαίνει τὸ πρωὶ στὸ χωράφι του, ἢ σι' ἀμπέλι του, ἢ στὸ ἔργαστήρι του και ὅταν θὰ γυρίσει τὸ βράδυ ἀπὸ τὴ δουλειὰ του εἶτε θὰ καθῆσαι στὸ σπῆτι του νὰ ξεκουραστεῖ, ἢ θὰ κατέβῃ στὸ καφενεδάκι ἢ στὴν ταβέρνα νὰ τὰ «πιῆ» με τὴν παρέα του. Ἡ γυναίκα ὁμως στὸ χωριὸ δὲν γνωρίζει οὔτε ξεκούρασι οὔτε ψυχαγωγία. Εἶτε στὸ σπῆτι τῆς βρίσκεται, εἶτε στὸ χωράφι, εἶτε στὴν ἀύλῃ τῆς γειτόνιασας, εἶτε στὸ δρόμο, τ' ἄξια χέρια της σὲ κάτι πάντα καταγίνονται, κάτι κρατοῦν. Ἀπὸ τὸ κλαδευτήρι και τὴν τσάπα, τὰ βαρεὰ σύνεργα τοῦ γεωργοῦ, ὡς τὴ σαῖτα τοῦ ἀργαλιοῦ και τὴν ψιλὴ βελόνα τοῦ κεντήματος, κι' ἀπ' τὸ μωρὸ της ὡς τὸ νεογέννητο ἀρνάκι, πού δὲν μπόρεῖ ν' ἀκολουθήσῃ ἰὸ κοπάδι μόνον του. Τέτοια γνωρίσαμε τὴ Ρουμελιώτισσα και τὴ Μωραΐτισσα, τέτοια γνωρίσαμε τὴν Ἡπειρώτισσα και τὴν Κρητικιά, τέτοια γνωρίσαμε τελευταῖα και τὴν καινούργια και πολυαγαπημένη ἀδελφὴ μας, τὴ Ροδίτισσα.

Ἡ χωρική τῆς Ρόδου εἶναι σι' ἀλήθεια ἕνα φαινόμενο ἐργατικότητος, προκοπῆς και πολυμέρειας. Καὶ τί δὲν κάνει και σὲ τί δὲν καταγίνεται! Στὰ χωριά, ὅπου δὲν ἔχει ἀκόμη ἐπιβληθεῖ ὁ μηχανικὸς κι' ἰσοπεδωτικὸς πολιτισμὸς μας, ὄλος ὁ ρουχισμὸς τοῦ σπιτιοῦ εἶναι χειροποίητος, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴς χοντρὲς κουρελοῦδες, πού στρώνονται στὸ πάτωμα, ὡς τὴς λεπτότατες μπόλιες πού ρίχνουν οἱ κοπέλλες στὸ κεφάλι τους.

Κι' ὄλο ληρη ἢ προεργασία πάλι ἀπὸ τὴς γυναῖκες γίνεται, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ γνέσιμο τοῦ μαλλιῦ ἢ τοῦ μπαμπακιοῦ και τελειώνοντας στὸ λεπτότατο κεντήμα (τὸ πλούμισμα ὅπως τὸ λένε) τοῦ γιορτινοῦ ποικύμισου.

Καὶ τί ὠραῖα, τί σοφὰ, τί λογικὰ πού ἔχουν μοιραστεῖ μεταξὺ τους δλες τοῦτες τὴς ἐργασίες οἱ γυναῖκες τῆς ἴδιας οἰκογένειας! Ἡ γρηὰ κυρούλα, πού δὲν βλέπει πιά σχεδὸν καθόλου και κάθεται ζαρωμένη σὲ μὴ γωνιά τοῦ σπιτιοῦ, θὰ ξάνει τὸ μαλλί. Ἡ μητέρα θὰ τὸ γνέσει τὸ βράδυ στὸ νυχτέρι, ἢ τὸ πρωὶ πηγαίνοντας στὸ βουνὸ γιὰ εἶλα ἢ στὴ βρύση γιὰ νερό. Ἡ κόρη πάλι θὰ καταπιαστεῖ με τὸ φάσιμο. Αὐτὴ θὰ βάψῃ τὸ μαλλί, ἢ τὸ νῆμα, αὐτὴ θὰ τὸ διαστῆ, αὐτὴ θὰ στῆσει τὸν ἀργαλειὸ, τὴ «βούα», πού ἐδῶ στὴ Ρόδο ἔχει μείνει σχεδὸν ὁ ἴδιος ὅπως στὴν ἐποχὴ τῆς Πηνελόπης. Ἀρκεῖ ἂν λεχθῆ πὼς γιὰ νὰ τὸν στηρίξουν χρησιμοποιοῦν κάτι τεράστιες πέτρες και ἀκόμη, ὅτι μόνον ἕνα «σῆτι» ὑπάρχει, δηλαδὴ μόνον ἕνας κύλινδρος, ὅπου τυλίγεται μπροστὰ τὸ ἔτοιμο πανί. Τὸ στημόνι, πού δὲν ἔχει ἀκόμη ὑφανθεῖ, εἶναι πλεγμένο σὲ μὴ μακρὰ κοτσίδα και κρέμεται ἀπὸ ψηλὰ με μὴ πέτρα γιὰ βαρίδι.

Κι' ὁμως, ἀπ' αὐτὸν τὸν πρωτόγονο ἀργαλειὸ βγαίνουν τὰ ὠραιότερα ὑφαντά: Οἱ χοντρὲς μάλινες κουβέρτες πού στὴ Ρόδο τὴς λένε σεντόνια και πού γίνονται τρίφυλλες ἢ τετράφυλλες, με σχέδια ριγωτὰ ἢ καρράτα, ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἀσπρόμαυρα. Γὰ μεγάλα χρέμια ἀπὸ λεπτὸ στριφτὸ μαλλί, πού χρησιμοποιοῦνται γιὰ σεντόνια τὸ χειμῶνα. Αὐτὰ γίνονται ἢ λευκὰ με ρίγες ἀπὸ πιὸ χονδρὸ μαλλί, ὅπως τὰ μεσολλογγίτικα ὑφαντά, ἢ στολισμένα με μὴ σ τ ρ ε ς, δηλαδὴ με ρίγες σὲ διαφορετικὸ χρῶμα. Γίνονται ὁμως και χρωματιστὰ—κόκκινα τὸ πιὸ συχνὸ—με μὴ στρες λευκὲς ἢ γαλάζιες ἢ πράσινες. Ὅλα ὁμως αὐτὰ τὰ χρέμια χωρὶς ἐξαιρέσι στολίζονται ἀπὸ πάνω κι' ἀπὸ κάτω με δαντέλλες χειροποίητες πού καταλήγει σὲ φουντες.

Ἀπὸ τὸν ἴδιο ἀργαλειὸ βγαίνουν και οἱ σκοθρες κάπες με τὴς χαρακτηριστικὲς κουκούλες τους ἀπὸ λάγιο μαλλί, πού τὴς φοροῦν οἱ ἄντρες τὸ χειμῶνα

στὸ χωράφι και οἱ γυναῖκες οἱ μαντρατόρισες ὅταν βγαίνουν ἔξω με τὸ κοπάδι. Στὸν ἴδιο ἔργαλειὸ ὑφαντοῦνται και τὰ χοντὰ τοσουβάλια γιὰ

τ' ἄχυρα, γιὰ τὰ ὄσπρια καθὼς και τὰ πικνότερα, ἀπὸ χοντρὸ λευκὸ νῆμα, γιὰ τὸ ἀλεύρι. Καὶ τόση εἶναι ἡ ἐμφυτὴ καλαισθησία τῆς Ροδίτισσας, πού ὡς και αὐτὰ ἀκόμη τὰ κοινὰ σακιά πού προορίζονται γιὰ τὴς ἀποθήκες, τὰ στολίζει με μόντρες. Μπορεῖ λοιπὸν κανεὶς νὰ φαντασθῆ τί κάνει στις β ο ὄ ρ γ ε ς, ὅπως ὀνομάζουν στὴ Ρόδο τὰ ταγάρια, πού στὴν Ἀθήνα τὰ χρησιμοποιοῦν μόνον οἱ γυναῖκες, σὰ χωριά ὁμως, ὅπως εἶναι γνωστὸ, τὰ κρεμοῦν στὴν πλάτη τους, ὅταν πηγαίνουν στὸ χωράφι ἢ ὅταν κατεβαίνουν στὴ παιδί, μόνες τους τὰ ράβουν και τὰ κεντοῦν. Αὐτὰ δὲν ἔχουν μόνον ὠραιότατα ὑφαντὰ σχέδια, πού χρειάζονται και κόπο μεγάλο και χασομέρι γιὰ νὰ ἐκτελεστοῦν, εἶναι και κεντημένα ἀπὸ πάνω με τὸ χέρι με χρωματιστὸ μαλλί και ἐπὶ πλέον εἶναι στολισμένα γύρω-γύρω με φουντίτσες ἢ με λεπτὴ δαντέλλα.

Τὴν ἴδια ἐπιμέλεια, τὴν ἴδια καλαισθησία, τὴν ἴδια προσοχὴ και στίς παραμικρὲς ἀκμὴ λεπτομέρειες δείχνουν οἱ Ροδίτισσες και στὸ φτιάξιμο τῆς φορεσιᾶς τους, ἰδίως οἱ χωρικές τῆς Ἐμπονας και τοῦ Καστόλλου, πού μόνον πιστὲς στὴν παλαιὰ ἔθνη ἐνδυμασία. Μόνες τους ὑφαντοῦν τὰ κατάλευκα ποικύμισα τῆς φορεσιᾶς, μόνες τους τὰ κόβουν ἐπάνω στὸ πατροπαράδο ἀχνάρι, πού μεταβιβάζεται ἀπὸ μητέρα σὲ παιδί, μόνες τους τὰ ράβουν και τὰ κεντοῦν. Κάθε ποικύμισο εἶναι κι' ἕνα ἀριστοῦργημα χειροτεχνίας σὲ πρωτοτυπία σχεδίου, σὲ ἀρμονικὸ συνδυασμὸ χρωμάτων και σὲ λεπτότητα ἐκτελέσεως. Εἶναι κεντημένη στὴν τραχηλιά και στοὺς ὤμους και στα μανίκια και ὁ ποδόγυρος γύρω-γύρω ἔχει ἕνα κέντημα ἀκόμη πιὸ πολὺπλοκο και πιὸ φαρδύ. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ κεντήματα, κομωμένα με τὴν περίφημη ροδίτικὴ βελόνα, πού χρειάζεται μάτι ἀκούραστο κι' ὑπομονὴ ἀνεξάντλητη και τέχνη ἀπαράμιλλη γιὰ νὰ γίνῃ.

Ἀλλὰ και τὸ καθαυτὸ φουστάνι, πού φοριέται πάνω ἀπὸ τὸ ποικύμισο, με τὴν πλισσεδατὴ φούστα και τὸν κοντόμεσο μπουστο και πού συνήθως εἶναι μαῦρο, ἢ σκούρο μπλέ, ἀλλὰ ἀπὸ ὑφαντὰ βαμβακερὸ, βαμμένο κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ γυαλίξῃ σὰν ἀτλάζι, κι' αὐτὲς μόνες τους τὸ κόβουν και τὸ ράβουν οἱ κοπέλλες. Μόνον πού δὲν τὸ κεντοῦν, ἀλλὰ τὸ στολίζουν φιλάρεσκα με πολὺχρωμα σειρήνια, με νταντελάκια μεταξωτὰ, με στριφτὰ γαϊτάνια πού τὰ βάζουν σὲ σειρὲς κάτω ἀπὸ τὴ φούστα.

Τώρα ἴσως νὰ φαντασθῆ κανεὶς, ὅτι οἱ φορεσιὲς αὐτὲς, πού ἔδωσαν τόσον κόπο γιὰ νὰ γίνουν, εἶναι οἱ καλὲς τους, πού τὴς φοροῦν οἱ γυναῖκες μόνον τὴς Κυριακῆς, ἢ τὴς γιορτῆς, Καθόλου! Τὴς ὠραῖες και καταστόλιστες αὐτὲς φορεσιὲς οἱ φιλάρεσκες ἐμπονιάτισσες τὴς φοροῦν κάθε μέρα γιὰ νὰ κάνουν τὴς σκληρότερες δουλειὰς. Μ' αὐτὲς φορτῶνται δυὸ και τρεῖς στάμνες στὸν ὄμο γιὰ νὰ φέρουν τὸ νερὸ ἀπ' τὴ γραφικὴ βρύση, μ' αὐτὲς βγάζουν τὰ ζῶα στὴ βοσκή, ἐπάνω στις ἀπότομες πλαγιὰς τοῦ Ἀταβυροῦ, τοῦ πιὸ ψηλοῦ βουνοῦ τῆς Ρόδου, μ' αὐτὲς τυροκομοῦν, μ' αὐτὲς δουλεύουν στα χωράφια. Χαρακτηριστικὸ τῆς σκληρῆς ζωῆς πού κάνουν οἱ Ροδίτισσες χωρικές, ἰδίως οἱ γυναῖκες τῆς Ἐμπονας και τοῦ Καστόλλου, εἶναι πὼς χειμῶνα καλοκαίρι φοροῦνε κάτι ψηλὲς μπόττες ἀπὸ βιδελίσιο δέρμα—ποδήματα τὴς λένε—ὁμοίως με τὴς μπόττες τῶν Κρητικῶν, πού τοὺς φτάνουν ὡς τὰ γόνατα και πού μόλις σκεπάζονται ἀπὸ τὴν κοντὴ, πλισσεδατὴ φούστα. Αὐτὲς τὴς μπόττες, ὅπως ἐξηγοῦν οἱ ἴδιες, τὴς φοροῦν γιὰ νὰ μὴν τοὺς σχίζουν τὰ βάρτα και τ' ἀγκάθια τὰ πόδια τους ἐπάνω στα βουνὰ πού σκαρφαλώνουν, και γιὰ νὰ μὴν τὴς δαγκώνουν τὰ φίδια, τὰ ὅποια σύμφωνα με τὴν ἀρ-

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΕΦΑΛΑΣ

(Ο καλλιτέχνης και ο πατριώτης)

Με το καλλιτεχνικό τμήμα της «Ελληνοπούλας» που έχει για σκοπό του την ψυχαγωγία των στρατιωτικών μονάδων και των τραυματιών μας, συνεργάζεται ο έκλεκτος καλλιτέχνης του Τρίο Κιτάρα κ. Γεώργιος Κεφαλάς. Ο έκλεκτος καλλιτέχνης δοκιμασμένος πολλά χρόνια σαν στρατιώτης στους ώραιους εθνικούς αγώνες, συνεχίζει και σήμερα σαν καλλιτέχνης τον πατριωτικό του ρόλο.

Τό 41 πολέμησε στο Ρουβελ και στο κίνημα και μετέπειτα ήταν ένα απ' τα αξέχαστα ήρωικά παιδιά της ΙΧ Μεραρχίας. Όταν έβγαλε το χακί και ξαναγύρισε πάλι στον πολιτικό του βίο και στο αγαπητό απ' το 'Αθηναϊκό κοινό Τρίο Κιτάρα, δεν ξέχασε ούτε στιγμή τους παλούς συναδέλφους.

Τα πατριωτικά τραγουδάκια του, οι στρατιωτικές επίκαιρες μαντινάδες του, που ο ίδιος συνθέτει, σκορπίζουν ένα αφάνταστο ένθουσιασμό στους όπλιτες και αξιωματικούς των μονάδων που επισκέπτεται.

χαία παράδοσι, άφθονοὺν στή Ρόδο.

Απεναντίας οι άνδρες φαίνεται πως είναι πιο προνομιούχοι και πως δεν καταπιάνονται με χονδροδουλειές. Γιατί κι' εκείνοι ακόμη που δεν έχουν καθιερώσει το ευρωπαϊκό ντύσιμο, αλλά μένουν πιστοί στη νησιώτικη βράκα, δεν φορούν μπόττες, αλλά έχουν στα πόδια τους ελαφρά χαμηλά παπούτσια. Ένδεικτικό δηλαδή πως ούτε στα κατσάβραχα ανεβαίνουν, ούτε φοβούνται μην τους φάνε τα φίδια.

Μιά μόνο φορεσιά δεν θα φορέση ή Έμπονιάτσια την καθημερινή, αλλά θα την φυλάξη με στοργή στο βάθος της κασσέλας της. Αυτή έχει το πουκάμισο καταστόλιστο με κεντήματα και το φουστάνι από πάνω δόλολευκο. Είναι ή φορεσιά που θα φορέση νύφη τη δεύτερη ημέρα του γάμου. Και μαζί μ' αυτήν έχει φυλαγμένα στην κασσέλα και τα προικιά της, που τάχει κάνει όλα με το χέρι της.

Ίδου ένας πρόχειρος κατάλογος :

10—12 σεντόνια, δηλαδή χοντρές ύφαντες κουβέρτες, 10 χρέμια, δηλαδή ύφαντα σεντόνια, 24 προσόψια κι' άλλες τόσες πετσέτες του φαγητού, 2—3 άθρόπανα, δηλαδή πανιά που στρώνουν επάνω στο κοφίνι, όταν κάνουν την μπουγάδα, 12 σακκιά και άλλα τόσα σουβάλια.

Κι' όσο για φορεσιές δλόκληρες, δηλαδή πλήρεις έσωτερικές κι' έξωτερικές αλλαξιές, παίρνουν 5—6 οί φτωχότερες και 10—12 οί πλουσιότερες.

Υστερα από αυτά μπορεί καθένας να σκεφθί πόσες ώρες επί μήνες—τί λέω, επί χρόνια δλόκληρα—πρέπει να μείνη σκυμμένη με φροντίδα κι' αγάπη ή κοπέλλα της Ρόδου πάνω από τον έργαλειό της και πάνω από το κέντημά της για να μπορέση μιιά μέρα—την ωραιότερη ημέρα της ζωής της—να ιδί τα όμορφοαπλωμένα προικιά της, να θαυμάζονται από ξένους και δικούς, και ν' ακούση από τα χείλη τους ένα : «Γεια στα χέρια σου και καλορίζικα !»

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Κάποτε σε μιιά μαντινάδα του είπε :

*Χτυπάτε τους άναρχικούς
Χτυπάτε μεσ' τα όλα
Τό Μάρκο αν δήτε πουθενά
Πετάντε τον μιιά φόλα».*

και την έπομένη διαβάσαμε—τί σύμπτωσι—δλοι οί παριστάμενοι πως ο καπετάν Μάρκος είχε φάει τη φόλα από τους δικούς του.



Ο έκλεκτος καλλιτέχνης του «Τρίο Κιτάρα» κ. Γ. Κεφαλάς που συναρτάζει τους ήρωικούς μας φαντάρους με τα κεράτα, αλλά και γεμάτα έθνικό παλμό τραγούδια του.

Φαίνεται λοιπόν πως ο Γεώργιος Κεφαλάς δεν είναι μόνον μεγάλος καλλιτέχνης και πατριώτης αλλά είναι και γουρλής για τις μονάδες που επισκέπτεται.

Η Διοίκηση της «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΣ» τον εύχαριστεί θερμότατα για την συνεργασία του και τον συγχαίρει για όλη του την πατριωτική δράσι. Τέτοιοι καλλιτέχνες τιμούν και τον καλλιτεχνικό κόσμό της χώρας μας και την ίδια την πατρίδα μας.

Η «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ»

ΑΚΟΥΡΑΣΤΕΣ ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ ΨΥΧΑΓΩΓΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟΝΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΗΡΩΪΚΟΥΣ ΜΑΧΗΤΑΣ ΜΑΣ

«Είμαστε υπερήφανες για σας και θέλουμε να φανοῦμε αντίξίες σας»

Η «Ελληνοπούλα» Βορείου Ελλάδος, συνεχίζουσα την πατριωτική της δράσι, πραγματοποιεί συνεχώς έξορμήσεις εις τα διάφορα στρατιωτικά κέντρα της περιοχής με αντικειμενικόν σκοπόν την ψυχαγωγίαν και διανομήν συμβολικών δώρων εις τον ήρωϊκώς μαχόμενον στρατόν μας.

Οὔτω πρότινος χρόνον μετέβη εις Νέαν Χαλκηδόνα, όπου τή συμμετοχή των αποφοίτων του Ε' Γυμνασίου Ἀρρένων Θεσσαλονίκης και του Δημοτικού Σχολείου Νέας Χαλκηδόνας ώργάνωσε ωραίαν πατριωτικήν έορτήν.

Τήν έναρξιν ταύτης έκαμεν ή αντιπρόεδρος της «Ελληνοπούλας» κ. Τασούλα Πάντου με έναν έμπνευσμένον λόγον αναφερόμενον εις τας γιγαντομαχίας των πολεμιστών μας του 21 και υπενθυμίζοντα ότι και οί Έλληνοπούλες εκείνης της έποχής δεν ύστέρησαν σε τόλμη και αυτοθυσία, όπως και οί σημερινές άγνές Έλληνοπούλες θα παρουσιάζονται αντίξίες τους.

Επηκολούθησαν άπαγγελίες, σκέτς, μονωδιές από τους συμμεσχόντας της έορτής. Τό δραματικό σκέτς «Τελευταία νύχτα» παίγμένο από τους αποφοίτους του Ε' Γυμνασίου είχε εξαιρετικήν επιτυχίαν. Επίσης τό σκέτς «Ματωμένος δρίζων», που παίχθηκε από την «Ελληνοπούλα» απέσπασε τα περισσότερα χειροκροτήματα των στρατιωτών μας, ως επίσης και οί άπαγγελίες της «Ελληνοπούλας» δίδος Δημητρούλη και της μικρούλας Σύλβας Πάντου.

Ο κ. Μέραρχος ηύχαρίστησεν όλους τους λαβόντας μέρος εις τον έορτασμόν και συνεχάρη αυτούς που με τον τρόπο τους αγωνίζονται δίπλα στον Έλληνα στρατιώτη ζητωγραφάσας εν τέλει υπέρ της Ελλάδος, του Βασιλέως, του Στρατού και της «Ελληνοπούλας». Επηκολούθησε δεξίωσις προς τιμήν της «Ελληνοπούλας», και την 10,30' μ. μ. έληξεν ή ωραία αυτή έορτή.

Η εκδρομούσα όμως άπετελέσθη από τας κυρίας : Σαριδάκη, Πάντου, Δημητροπούλου, Κοτσοπούλου, δας Γερμανού, Μανουσαρίδου, Ρούλα και Σούλα Ανδρεάδου, Πάντου, Δημητρούλη, Εφη και Νίνα Κοτσοπούλου, Όλγα και Τάντο Γληνού, Κλαίρη και Τασούλα Βουτσίδου, Δημητροπούλου, Παπάζογλου, Ρωμανού, Καδή, Δεληγιάννη, Στέλλα και Άννα Βαφοπούλου κ. ά.



Μιιά Έλληνίδα μιλάει στους ήρωες

Η αντιπρόεδρος της «Ελληνοπούλας» Β. Έλλάδος κ. Τασούλα Πάντου κατά την μετάβασίν της εις την XI Μεραρχίαν άπήλυθε προς τους παριστάμενους τα κατωτέρω πατριωτικά λόγια :

«Στρατηγέ μου, κ. κ. Άξιωματικοί, Ηρωϊκοί στρατιώται της XI μεραρχίας, Ηρωϊκοί υπερασπισται της Πατρίδος.

Στις ιστορικές αυτές μέρες ως στρέψουμε τη σκέψι μας στους άθάνατους ήρωες και ήρωίδες που με τό αίμα τους πότισαν και θέριεψαν τό δένδρο της έλευθερίας.

Άς στραφοῦμε σε κείνους που έφτασαν στις ύψηλότερες κι' άπάτητες κορφές του ίδανικου. Η άγάπη για τη λευτεριά και την πατρίδα δημιούργησε

τούς ήρωες και τις ηρωίδες του 21, τους ήρωες των Αλβανικών βουνών και τους σημερινούς, που σαν φωτεινά μετέωρα λαμπρύνουν με το ανέσπερο φως τους την ιστορία μας.

Η Έλληνίδα του 21 σαν πραγματική ήρωα κράτησε άσβεστη στην καρδιά της τη φλόγα του ιδανικού της λευτεριάς και την βαθεία της πίστη για την ανέναντι του Έθνους.

Το Ζάλογγο έγινε ένα σύμβολο. Η θρυλική Μπουμπουλίνα, η Μαντώ Μαυρογένους και τόσες άλλες ονομαστές, κι' άνωθυμες ηρωίδες, ζούν στην ψυχή μας και με τον ένδοξο θάνατό τους και την υπέρτατη θυσία τους μας οδηγούν στον άληθινό δρόμο του καθήκοντος και της τιμής. Οι ηρωίδες αυτές προχωρώντας στο θάνατο πέρασαν στην άθανασία. Σήμερα που η Έλληνική πατριδα αγωνίζεται πάλι υπέρ βωβών και έσπιών, η νίκη στεφανώνει τα τιμημένα όπλα μας. Τα ήρωικά παλληκάρια υπερασπίζονται σπιθαμή προς σπιθαμή τ' άγιασμένα χώματα της άγαπημένης πατρίδος. Η γαλάζια αυτή χώρα του πνεύματος και του πολιτισμού, με την τρισχιλιετή ιστορία έδειξε το μεγαλειώδες έργο της. Η αυτοθυσία των παιδιών της κι' ο ηρωϊσμός τους έγινε σύμβολο σ' όλους τους έλευθέρους λαούς της γής.

Ηρωϊκά παιδιά της Ελλάδος, σεις οι άγρυπνοι φρουροί της, που άψηφώντας τους κινδύνους και τον θάνατο οίχνεστε στη φωτιά της μάχης, πρέπει να γνωρίζετε, ότι είμαστε υπερήφανες για σάς και θέλουμε να δειχθούμε αντίξίες σας. Η πίστη μας προς τα ιδανικά του έθνους και της Φυλής είναι άκλόνητη. Κι' η πίστη αυτή έμψυχώνει και άτσαλώνει τις καρδιές μας.

Σαν άγνές Έλληνοπούλες με την άδάμαστη και άγέροχη Έλληνική ψυχή δραματιζόμαστε μίαν Ελλάδα έλεύθερη και ίσχυρή.

Οι Έλληνίδες που δημιούργησαν καινούργια σύμβολα με τη φλογερή ψυχή τους, το φωτεινό πνεύμα τους και την άτσαλένια θέλησή τους, ύπόσχονται, ότι θ' αγωνισθούν πλάι στους ηρωϊκούς μαχητές της πατρίδος μας με τη θυσία κι' αυτής άκόμη της ζωής τους.

Οι ήρωες πεθαίνουν για να μείνη άθάνατη η ιδέα. Κι' αν είναι να πεθάνουμε για την Ελλάδα, θεία είναι η δάφνη, μιά φορά πεθαίνει κανείς».

ΕΙΣ ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ

Κατόπιν προσκλήσεως του Στρατιωτικού Διοικητού Γιαννιτσών η «Έλληνοπούλα» Β. Ελλάδος εξέδραμεν εις Γιαννιτσά δια ψυχαγωγίαν των εκεί στρατιωτών.

Οι «Έλληνοπούλες» εξέτέλεσαν το πρόγραμμα τους με το κέφι που έχουν πάντα όταν ξέρουν ότι ψυχαγωγούν και ξεκουράζουν τους πολεμιστές μας, κατακτήσασαι άκόμη μιά φορά τη συμπάθεια και τον θαυμασμό τους.

Ο στρατιωτικός διοικητής προλογήσας έξηγε το έργο της Έλληνοπούλας, τονίσας την σημασίαν που έχει η ψυχαγωγία για τους στρατιώτες.

Μετά την παράστασιν και μέχρι της 8ης έσπερι-

νής οι Έλληνοπούλες έχορευσαν με τους στρατιώτες εις το κέντρον ψυχαγωγίας του τάγματος όπου τας έδεξώθη ο Διοικητής του.

Η «Έλληνοπούλα» καθ' όλην την ήμέραν εκείνη που έμεινε κοντά στους στρατιώτες των Γιαννιτσών έτυχεν έξαιρετικών περιποιήσεων εκ μέρους του στρατιωτικού διοικητού και λοιπών άξιωματικών, του ύπολοχαγού δστις και συνόδευσε την «Έλληνοπούλα» εις Γιαννιτσά, του Διοικητού του τάγματος και όλων των στρατιωτών, των οποίων η εύγνωμοσύνη ητο εκδηλος εις το πρόσωπον.

Αι εκδραμοῦσαι εις Γιαννιτσά ησαν αι κυρίαί Σαριδάκη, Κωστοπούλου, Δημητροπούλου, Δες Γερδανού, Δημητρούλη, Ρούλα Άνδρεάδου, Δημητροπούλου, Έφη και Νίνα Κωστοπούλου, Μαίρη Καδή, Μ. Παπάζογλου, Όλγα και Τάντα Γληνού, Μ. Κασαπίδου, Κ. Μανουσαρίδου, Στέλλα και Άννα Βαφοπούλου.

ΜΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΗ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

Με αυτά τα λίγα λόγια ειπωμένα από την «Έλληνοπούλα» διδα Μαίρη Κασαπίδου άρχισε η ψυχαγωγία των στρατιωτών από την «Έλληνοπούλα» Β. Ελλάδος εις Γιαννιτσά.

Κύριε Ταξίαρχε

Κύριοι άξιωματικοί και όπλιται της Στρατ. Διοικήσεως Γιαννιτσών.

Το Έθνικόν Σωματεϊόν «Έλληνοπούλα», που σκοπόν έχει να βρισκεται στο πλευρό του αγωνιζόμενου μας στρατού έχει την ευτυχία σήμερα να βρίσκεται κοντά σας. Τα μέλη της «Έλληνοπούλας» θα σας προσφέρουν λίγες ώρες χαράς ως μιά πολύ μικρή ανταπόδοσι των όσων σεις προσφέρετε μαχόμενοι έναντίον του επιδρομέως. Οι Έλληνίδες που άπεδείχθησαν άριστούχες μαθήτριες της Σπαρτιάτισσας, της Σουλιωτοπούλας, της Έλληνίδος της Πίνδου το 40-41, ηρθαν κοντά σας για να σας πούν ένα μεγάλο ευχαριστώ.

Όταν σεις μάχεσθε σε κάποια κορυφή των Πιερίων, σε κάποια διάβαση του Βερμίου, στα ύψώματα του Γράμμου, όλος ο κόσμος πίσω από σας μπορεί να κοιμάται ήσυχος χωρίς επιάλτες να ταράζουν τον ύπνο του ανήμπορου γέρου και να τρομάζουν την καρδιά της μάννας που τρέμει στο άκουσμα του παιδομαζώματος.

Αυτός ο ψυχικός δεσμός μετώπου και μετόπισθεν είναι το μεγάλο θαύμα του Έλληνικού λαού. Στο Σούλι εξιδανικεύεται η Έλληνίδα και εξισώνεται με τον Έλληνα ήρωα. Πάντοτε η «Έλληνοπούλα» πιστή ύφαινει σε άργαλειό τό πανί, το γαλανό και άσπρο, που όποιος πεθαίνει το παίρνει μαζί του για να περάση στην άθανασία. Και σε στιγμές σαν τις τωρινές τονώνει το ηθικόν των στρατιωτών και ύφαινει την πίστη προς τον ιερο άγώνα. Με τέτοια αισθήματα δρωόμενη η «Έλληνοπούλα» Β. Ελλάδος βρίσκεται σήμερα κοντά σας. Άς άναφωνήσωμεν:

- Ζήτω Η Ελλάς!
- Ζήτω ο Βασιλεύς!
- Ζήτω ο Έθνικός μας στρατός!

ΗΡΩΩΝ ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΙΛΑΡΧΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΤΟΥ 2ου ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΕΘΩΡΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Μεγάλε ήρωα. Το πρωίνδ της 1ης Μαΐου 1949 έπεσε στα στενά του Σαρανταπέρου τιμημένος και δεξαμένος σαν άληθινδ παιδι της Ελλάδος. Έπεσε σαν ήρωας υπερασπίζοντας τα άγια χώματα και τα ιερά της Πατρίδος μας.

Έσο έδειξες στο παρελθόν και θα δείχνης στο παρόν και στο μέλλον τα άγνότερα ιδανικά της έλευθερίας, της πραγματικής Δημοκρατίας και του ηρωϊσμού.

Ναι, πέθανες. Όμως κατέκτησες την άθανασία και τη δόξα της φτωχής δάφνης. Ηδη προσετέθη εις την φάλαγγα των ένδόξων νεκρών που πορεύεται

την μεγάλην λεωφόρον της Άθανασίας. Έδωσες τη ζωή σου πολεμώντας έναντίον των προδοτών του έαμοσλαυϊσμού.

Ο ύπουλος θάνατος σε παραμόνευε το ημέρομα της 1ης Μαΐου στα στενά του Σαρανταπέρου για να σε πάρη από κοντά μας. Σε παραμόνευε η νάρκη, το μόνο όπλο που ξέρουν να χρησιμοποιούν οι λησταί. Άς ξέρουν όμως ότι το αιμα με το όποιο πότισες τα στενά του Σαρανταπέρου, θα το πληρώσουν πολύ άκριβά από έμμάς τους ίδιους. Η άγνή σου ψυχή θα μας συντροφεύη παντού και πάντοτε και στο κάθε προσκλητήριο της Ίλης σου, το παρόν που θα φωνάζες έσύ, θα το φωνάζη τώρα όλη η Ίλη.

Δέν κλαίμε για το χαμό σου, όχι! Δέν υπάρχουν δάκρυα να κυλίσουν από τα μάτια των παλληκαριών του 2ου Συντάγματος Τεθωρακισμένων. Δέν υπάρχουν δάκρυα να κυλίσουν από τα μάτια των Έλλήνων. Άντι για θρήνο και δάκρυα, προσφέρουμε τη ζωή μας για την νίκη της Πατρίδος, που θα είναι η εκδίκησής μας για σένα, άγκλημενε μας και τους άλλους που σκοτώθηκαν από τους ξενοκίνητους συμμορίτες. Έσο πια με το θάνατό σου κατέστης άξιος της Πατρίδος και της αιωνίας εύγνωμοσύνης του έθνους. Άς είναι έλαφρό το χόμα της Δυτικής Μακεδονικής γής που καλύπτει έσο τον γενναϊόν και σεμνόν αγωνιστήν, τον έκλεκτόν και υπέροχον στρατιώτην.

Επιλοχίας ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ ΑΔΑΜ
2ου Σύνταγμα τεθωρακισμένων
Β. Σ. Τ. 904

Η ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

Κατωτέρω δημοσιεύομεν απόσπασμα ήμερησίας διαταγής του 2ου Συντάγματος Τεθωρακισμένων της

1 Μαΐου του 1949, επί τῷ θανάτῳ του ήρωϊκοῦ υπίλαρχου Γεωργίου Άντωνίου:

Καινούργιο πένθιμο σήμα μᾶς ήρθε από τα στενά του Σαρανταπέρου. Σήμερα και περί ώραν 10.00 έπεσαν υπέρ Πατρίδος μιά προσωποποιήσις της Έλληνικής ευ-

συνειδησίας, φιλοτιμίας, καρτερίας, όπομονής, άντοχής και έπιμονής. Το δείγμα του έλληνικου αϊσθήματος. Ένας άκόμη γενναϊός λεοντόκαρδος του Συντοῦ έφυγε για την άθανασία, έγινε θυσία για την Ελλάδα και την Παναγία. Ένα άκόμη παλληκάρι έπεσε για την έλευθερία της Μητέρας Μας Έλλάδος για τα μεγάλα πεπρωμένα της.

Έπεσε για να χάριση και αυτός την λευτεριά για πολλοστή φορά στα στενά του Σαρανταπέρου για να το κάμουν νέον θρύλον, να το κάμουν τα νεώτερα ιστορικά σύμβολα που θα ζήσουν βαθεία στις ψυχές των ανθρώπων. Το σημείον της πτώσεώς σου θα είναι

το σημείον που θα πρεβληματίζεται το έθνος όλόκληρον και η θυσία σου θα είναι το πρεζύμι της πλάσεως των Έλληνοπαίδων. Θα είναι το σημείον της επιδείξεως των ηθικων αξιών και των ιδανικών της ανθρωπότητας, θα είναι το σημείον που θα ρητορεύονται τα άρτηρέρευτα. Θα είναι το σημείον που ο Πίνδαρος έβαβαζε για μιά άκόμη φορά «Μενάλην δ' αϊγλην μείσσα μεμνάσθαι φίλει» είναι το σημείον που θα ψάλλουν τα επινίκια.

Ζής μαζί μας άείμνηστε υπίλαρχε Γεωργίου. Δέ θα ξεχασθής. Τα άγριοσούλευδα του Σαρανταπέρου θα μείνουν άμάραντα γιατί πετίσθηκαν από το άγνό αίμα σου και θα σκορποῦν στο διαβάτη την ευδία της έλευθερίας, της πίστεως, της Πατρίδος.

Η σημαία του Συντοῦ σου κυματίζει μεσίστιος και μέρος του Συντοῦ σου γονατίζει πρό της σεροῦ σου και εύχεται έλαφριά η γή που σε σκεπάσει. Υπόσχεται άκόμη να συνεχιση την εκδίκησιν, το δέ άλλο μέρος αγωνίζεται αυτήν την στιγμήν για την επικράτησιν των ιδανικων δια τα όποια Σὺ έπεσες.

Να τσαλαπατήση τους βρεφοκτόνους, τους βουलगάρους.

Η Έλλάδα ποτέ δέν πεθαίνει!

Η "ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ" ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Η «Έλληνοπούλα» Ιωαννίνων διένειμε εις τας άπόρους οικογενείας της πόλεως φιαλίδια βιταμινών δια τα αδύνατα και άτροφικά παιδιά.

Η "ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ,, ΜΕ ΤΟ ΜΑΧΟΜΕΝΟ ΣΤΡΑΤΟ



Ἡ Δις Εὐτιχία Χατζηστυλιανοῦ, τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, εὐγενῶς προσφερομένη λαμβάνει πάντα μέρος εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς ψυχαγωγικὰς ἐξορμήσεις τῆς «Ἑλληνοπούλας» γιὰ τὸ στρατό.



Ἡ «Ἑλληνοπούλα» κατόπιν προσκλήσεως Ἐπιτροπῆς κυριῶν τοῦ «Συνδέσμου Φίλων οὗ Στρατοῦ» ἐπεσκέφθη πρὸς ψυχαγωγίαν τὸ κέντρον ἐπιλογῆς ὑποψηφίων ἀξιωματικῶν. Εἰς τὴν εἰκόνα «Ἑλληνοπούλες μαζί με τοὺς μελλοντὰς ἀξιωματικούς μας.



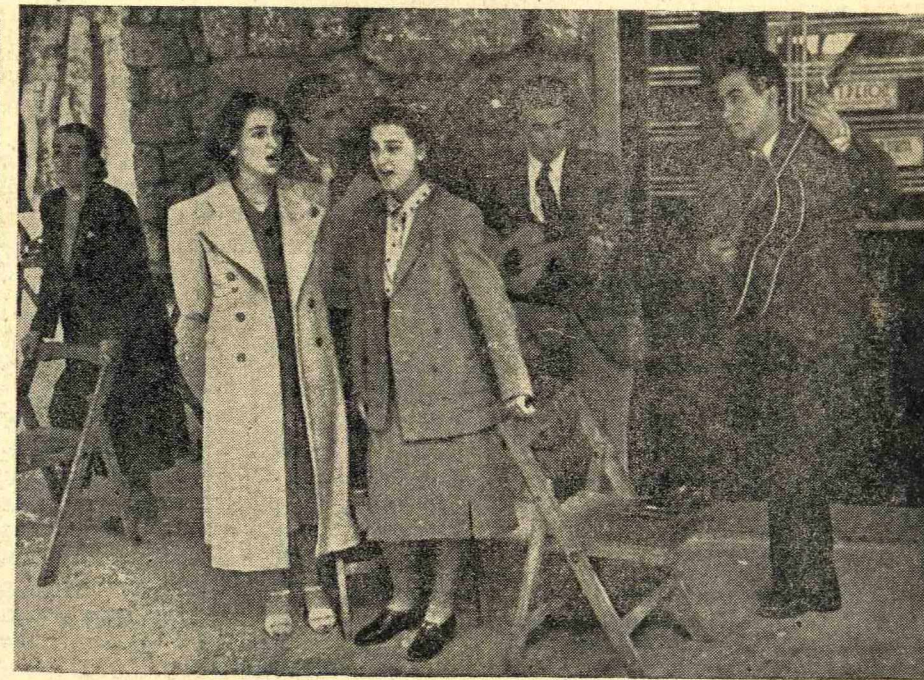
Ἡ Δις Νίνα Σταμπολι, τοῦ ἐρασιτεχνικοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς «Ἑλληνοπούλας», σ' ἓνα χαριτωμένο σκέτος πού σημειώνει καταπληκτικὴ ἐπιτυχία καὶ καταχειροκροτεῖται ἀπ' τὰ ἥρωϊκὰ φανταράκια μας.



Τὰ μέλη τῆς «Ἑλληνοπούλας», ἀκούραστα καὶ μὲ πηγαῖον ἐνθουσιασμόν, τρέχουν παντοῦ ὅπου ὁ ἥρωϊκὸς στρατὸς μας εἴτε ἐκπαιδεύεται εἴτε πολεμᾷ, γιὰ νὰ τοῦ δώσουν ὅση χαρὰ μποροῦν. Ἀνωτέρω Ἑλληνοπούλες χορεύουν ἑλληνικοὺς χοροὺς εἰς τὸ Κ.Μ.Υ.Α.



Ἡ «Ἑλληνοπούλα» Βορείου Ἑλλάδος καὶ οἱ ἀπόφοιτοι τοῦ Ε' Γυμνασίου ἀρρέων Θεσσαλονίκης ἐπαίξαν στὴ Βέροια γιὰ τὴν ψυχαγωγία τοῦ στρατοῦ μας τὸ ἔργο τοῦ Π. Καγιά «Τιμόνι στὸν Ἔρωτα» Εἰς τὴν φωτογραφίαν οἱ ἐρασιτέχναι μὲ τοὺς φανταράς μας.



Τὸ νουέτο Νησιριώτη, γνωστὸ καὶ ἀπὸ τὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, ἐπεσκέφθη πρὸς τινῶν ἡμερῶν μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ τμήμα τῆς «Ἑλληνοπούλας» τὸ Κ.Ε.Υ.Α. γιὰ νὰ ψυχαγογήσῃ τὸ στρατό μας τὸν ὁποῖον καὶ ἐνεθουσίασε.

«Τὴν δύναμιν τὴν ἀντλῶ ἀπὸ τὰ ἔργα σας»

Εἰς ἀπάντησιν ἐγγράφου τῶν Ἑλληνικῶν Γυναικείων Ὁργανώσεων διὰ τοῦ ὁποίου αἱ Ἑλληνίδες τὴν εὐχαριστοῦσαν διὰ τὴν πολῦτιμον βοήθειάν της εἰς τοὺς ἀγῶνάς των, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀμερικανοῦ πρεσβευτοῦ κ. Γκραίηντυ ἀπέστειλε τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν :

Πολυγαπηταί μου φίλοι, γυναῖκες ἀρχηγοὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ βασικὴ ἀξία τῆς θαυμασίας ἐβδομάδος μας «Ἐργασία καὶ Νίκη» θὰ ζήσῃ αἰωνίως. Καὶ ἡ βασικὴ αὐτὴ ἀξία ὀφείλεται εἰς τὸν ἐξέχοντα ρόλον ἐκάστης ἐξ ὑμῶν καὶ τῶν συνεργατιδῶν σας διὰ τὸ προβάδισμα τῆς Πατρίδος σας, τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τὴν ἐμφύχουσιν καὶ ὀφέλειαν ὄλων τῶν μελῶν τῶν διαφορῶν γυναικείων ὀργανώσεων.

Πρόπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι εἰς τὴν καρδίᾳ μου θὰ ἀντηχῇ πάντα μιὰ εὐθυμὴ νότα, ὁ ἦχος τῆς ὁποίας θὰ μοῦ ἠμιλῇ διὰ τὰς γυναῖκας τῆς Ἑλλάδος.

Νὰ ξέρετε ἐπίσης, ὅτι βασικὴ μου δύναμις κατὰ τὰς παρελθούσας ἡμέρας, καθὼς καὶ ἡ εἰς τὰς προσεχεῖς ἔγκειται εἰς τὴν συνεργασίαν σας καὶ εἰς τὴν προσπάθειάν σας. Καὶ ἡ θαυμασία σας στάσις προηγουμένως καὶ τώρα ἀνξάνει τὴν δύναμίν μου.

Καθὼς μοῦ παρεχωρήσατε τὸ προνόμιον τῆς διοικήσεως, πρὶν ἐξασκῆσω τὴν πνευματικὴν αὐτὴν ἀρχηγίαν καὶ πρὶν ζητήσω νὰ διοικήσω ὅτιδήποτε θέλω νὰ ξέρετε, ὅτι ἡ διοίκησις αὐτὴ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ δύναμις πού σεῖς μοῦ δίδετε. Καὶ νὰ ξεύρετε, ὅτι καθ' ὅλα τὰ ἔτη τῆς ὑπηρεσίας μου διὰ τὰ ἴδια ἰδανικά πού κηρύσσονται σήμερον εἰς τὴν ἀγαπημένην σας πατρίδα, δὲν συνήντησα ποτὲ δύναμιν παρομοίαν αὐτῆς, πού σεῖς μοῦ ἐδώσατε εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸσον ψυχικὴν θέρημν.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φορέσῃ στέμμα στολισμένον μὲ τόσα διαμάντια, ὅσον ἔχει κοσμηθῆ ἡ πρὸς μὲ φιλία σας μὲ κατανόησιν καὶ ἀφοσίωσιν.

Ἀναπτύσσεται κανεὶς ἐργαζόμενος συνεχῶς ! Ἀναπτύχθετε λοιπόν, Ἑλληνικαὶ Γυναικεῖαι Ὁργανώσεις.

Ἀθῆναι Ἀπρίλιος 1949

Ἐγκαρδίως ὑμετέρα

Λουκρητία ντὲ Βάλες Γκραίηντυ

Σεμνὰ καὶ σιωπηλὰ ἡ Ἑλληνὶς μετὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον, χωρὶς διαφῆμισιν, εἴτε μέσα σὲ συλλόγους εἴτε ὡς ἄτομον, μὲ παράδειγμα τὴν Βασίλισσάν μας εἰργάζετο διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν τῆς πατρίδος της.

Παρ' ὅλον τὸν σωματικὸν κάματον, ἀποτέλεσμα τῆς κακῆς ὑγείας ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ πολέμου καὶ τῆς κατοχῆς, ἀλλὰ μὲ ἀφθαστον ψυχικὸν σθένος ἡ Ἑλληνὶς ἀνέπτυξε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀπαράμιλον δραστηριότητα πρὸς ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν πού ἠνοίξεν ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἐδάφους ὁ ἀκήρυκτος πόλεμος τῶν σλαβοκομμουνιστῶν ἐναντίον τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος. Συμμοριόπληκτοι, παιδονπόλες, τραυματῖαι, ἀνάπηροι εἶναι εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν φροντιδῶν της.

Ἔτσι μᾶς βοήθη ἡ Λουκρητία Γκραίηντυ, ἡ μεγάλη αὐτὴ γυναικεῖα φυσιογνωμία, σύζυγος τοῦ πρεσβευτοῦ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ὅταν ἀγαθὴ μοῖρα τῆς Ἑλλάδος τὴν ἔστειλε πρὸ ὀκτώ μηνῶν κοντά μας, στὴν πατρίδα μας.

— Δὲν βρήκα πούθενά τὴν ψυχικὴν θέρημν πού βρίσκω στὴ συνεργασία κοντά σας γιὰ τὰ ἴδια ἰδανικά, πού ἀγωνίστηκα σὲ ἄλλες χώρες, τονίζει ἡ Κα Γκραίηντυ σὲ κάθε εὐκαιρία πού τῆς δίδεται νὰ ἠμιλῆσῃ γιὰ τὴν Ἑλληνίδα. Δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐργασθῇ καλλίτερα ἀπὸ σᾶς καὶ νὰ ἀποδώσῃ περισσότερα. Ἀλλὰ ὁ κόσμος δὲν γνωρίζει τοὺς ἀγῶνάς σας, τὴν ἔκτασιν τῶν θυσιῶν σας.

Σὰν ὀλοκαύτωμα μπορούσαμε νὰ θυσιασθοῦμε ὅλοι οἱ Ἕλληνες, μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου, στὸν ἄδικον ἀγῶνα πού μᾶς ἐπέβαλον οἱ ἄνθρωποι μέσα ἀπὸ τὸ σιδηροῦν παραπέτασμα καὶ νὰ πιστεύουν οἱ φίλοι μας στὸ ἐξωτερικό, ὅτι ἐμεῖς ἔχουμε... ἐμφύλιον πόλεμον ! Ἀλλὰ ἡ πολεμένη φωνὴ μας ἀκούστηκε ἐνιαίᾳ σ' ὅλον τὸν κόσμον τὴν ἐβδομάδα τῆς ἐργασίας διὰ τὴν Νίκη. Ἡ θυσίᾳ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τοῦ προμάχου τῆς δημοκρατίας, ἐγνώσθησαν στὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Ὁ πέπλος τοῦ ψεύδους πού ὕφανε ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα, διελύθη καὶ ἡ ἀλήθεια ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς τραγωδίας ἐγνώσθη εἰς τοὺς κατάπληκτους φίλους τῆς πατρίδος μας.

Εἶνε δικό σου ἔργον αὐτὸ Λουκρητία Γκραίηντυ. Σὺ, μὲ τὸ πνευματικὸ καὶ ψυχικὸ σου ἀνάστημα ἐστιάθης σταθερὰ καὶ ἀκλόνητη στὸ ἀσυγκράτητο ρεῦμα τῶν κομμουνιστικῶν συκοφαντιῶν καὶ διοχέτευσε τὴν ἀλήθειαν, πού βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ἑλληνίδος, στὰ πέρατα τοῦ κόσμου.

Καὶ ὁ ἐλεύθερος κόσμος στρέφει πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ παρακολουθεῖ μὲ ἐνδιαφέρον τὸν ἀνισον ἀγῶνά μας.

Ἀλλὰ δὲν φθάνει μόνον αὐτό.

— Τὴν δύναμιν τὴν ἀντλῶ ἀπὸ τὰ ἔργα σας, μᾶς λέγει ἡ Κα Γκραίηντυ, ἀπὸ τὴν κατανόησιν καὶ ἀφοσίωσίν σας.

— Ἀναπτύχθετε Ἑλληνικαὶ γυναικεῖαι ὀργανώσεις.

Ἑλληνίδες βοηθήσατέ με διὰ νὰ σᾶς βοηθήσω καὶ ἐγώ, εἶναι ἡ ἔννοια τῶν λέξεων αὐτῆς τῆς μεγάλης γυναικός.

Γυναῖκες ὄλου τοῦ κόσμου ! Βοηθήστε καὶ σεῖς τὴν προσπάθειαν τῆς μεγάλης αὐτῆς γυναικείας φυσιογνωμίας, τῆς Κας Γκραίηντυ, γενεῖτε κήρυκες τῆς ἀληθείας, πού φροντίζει γὰ ἀκούεται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μας. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ μίσους, οἱ ἄθεοι αὐτοὶ δὲν φοβοῦνται τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν. Σὰν τραπουλόχαρτο θὰ πέσῃ τὸ οἰκοδόμημά τους, ὅταν πλήρως ἀποκαλυφθοῦν ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἡ ἦττα τους δὲν θὰ εἶναι νίκη μόνον Ἑλληνική, ἀλλὰ ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς ἰδικῆς σας χώρας ἐπίσης.

Π. ΖΟΥΡΟΥΔΗ—ΣΑΛΙΓΓΑΡΟΥ

Ἡ συμβολὴ τῶν Ἀδελφῶν Νοσοκόμων τοῦ Τζανείου Δημοτικοῦ Νοσοκομείου Πειραιῶς

Κατὰ τὸν πόλεμον 1940—41 καὶ τὴν κατοχὴν, μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως

Τὸ Τζανεῖον Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον Πειραιῶς τὸ μοναδικὸν νοσηλευτικὸν ἴδρυμα τῆς πόλεως μέχρι τοῦ 1940, γνωστὸν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, προσέφερε καὶ προσφέρει τὴν φιλανθρωπικὴν, τῷ ὄντι, δρᾶσιν του, ὄχι μόνον εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πειραιῶς, ἀλλ' εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, ἰδίᾳ δὲ τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν νησιωτικὴν χώραν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου (καὶ δὴ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1940) κατόπιν προτάσεως τοῦ τότε δημάρχου κ. Μιχ. Μανούσου πρὸς τὸ Γ. Ε. Σ. διετέθη τοῦτο ἐξ ὀλοκλήρου διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν τραυματιῶν 1940—41.

Ὀλόκληρον τὸ προσωπικὸν τοῦ Νοσοκομείου, ἀπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, τῶν ἰατρῶν καὶ ἀδελφῶν μέχρι καὶ τῆς τελευταίας καθαριστῆς, ἐπέδοθη μὲ ζέσιν εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν ἐνδόξων τραυματιῶν μας, αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ ὁποίου οὐχὶ μικρὰν συμβολὴν παρέσχον εἰς τὸ ἀγωνιζόμενον, τῶν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα, ἔθνος μας, ἐργαζόμενον νυχθημερόν.

Ὅπως σὲ κάθε πόλεμον, ἔτσι καὶ τότε, ὅταν ἡ Ἑλλὰς ἀντιμετώπιζε ἐπιτυχῶς καὶ νικηφόρως δύο ἰσχυρὰ Ἐυρωπαϊκὰ Ἔθνη, αἱ εἰς αἷμα θυσίαι βεβαίως δὲν ἦσαν μικραὶ καὶ διαρκῶς ἀντιμετωπιζέτο τὸ ζήτημα τῆς εὐρέσεως καταλλήλου αἵματος δι' αὐτοὺς πού ἔχυσαν τὸ ἰδικόν των εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος. Αἱ ἀδελφαὶ νοσοκόμοι τοῦ Τζανείου ἐκτὸς τῆς προσωπικῆς των ἐργασίας, ἡ ὁποία δὲν ἦτο καὶ ἀκίνδυνος, ἀφ' οὗ ὁ Πειραιεὺς ἦτο αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν πολεμικὴ ζώνη καὶ διαρκῶς στόχος τῶν ἀεροπλάνων τοῦ ἐχθροῦ, προσέφεραν, οὐχὶ ἅπαξ, καὶ τὸ αἷμα των διὰ μεταγίσεις εἰς τοὺς βαρέως τραυματῖαι καὶ ἀναπήρους.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐκήρυξε τὸν πόλεμον εἰς τὴν ἀγωνιζομένην καὶ νικήτριαν Ἑλλάδα ἡ Γερμανία (6 Ἀπριλίου 1941) καὶ μετὰ τὴν ἐπισυμβῆσαν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς ἐκρηξίν, οἱ τραυματιοφορεῖς καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Τζανείου μὲ προφανῆ κίνδυνον τῆς ζωῆς των μετέφεραν τοὺς τραυματῖαι καὶ ἀναπήρους μας, διὰ λόγους ἀσφαλείας, εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐκ ἀρκετῶν καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ Πολέμου τοὺς περιέθαλπτον.

Μὲ τὴν κατάρρευσιν τοῦ Μετώπου καὶ τὴν λῆξιν τοῦ Πολέμου, τὸ Νοσοκομεῖον ἐπετάχθη ἀπὸ τοὺς κατακτητῆς. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐσήμανε τὸν τερματισμὸν τῆς δρᾶσεως τῶν ἀδελφῶν τοῦ Τζανείου, διότι εἰς μικρὰν πτέρυγα τοῦ ἐπιταχθέντος Νοσοκομείου, εἰς ἣν παρέμεινε τὸ προσωπικόν, προσφέρετο δωρεὰν ἰατρικὴ καὶ φαρμακευτικὴ περίθαλψις εἰς τὰ ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα.

Κατὰ τὰς στυγνὰς ἐκεῖνας ἡμέρας τοῦ λιμοῦ, ὅτε

οἱ ἄνθρωποι ἐπιπτον εἰς τοὺς δρόμους ἀπὸ τὴν ἀσιτείαν, καθημερινῶς ἐργαζόμεναι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Τζανείου περιέθαλπτον τοὺς ἀπόρους καὶ ἐνδεεῖς μὲ ἀφοσίωσιν καὶ πραγματικῶς χριστιανικὴν ἀγάπην παραστεκόμεναι ὡς φύλακες ἀγγελοὶ, εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς ἀλλοίμονον τῶν ἀνθρώπων πού καὶ οἱ ἴδιοι οἱ συγγενεῖς τοὺς ἐγκατέλειπον κατὰ τὰς σκοτεινὰς ἐκεῖνας τῆς δουλείας ἡμέρας.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς καὶ μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως ἀόκνως ἐργαζόμεναι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ νοσοκομείου παρ' ὅλας τὰς ἀντιξόους καὶ σκληρὰς συνθήκας πού ἀντιμετώπισαν, μὲ θάρρος καὶ αὐταπάρησιν, ἐξετέλεσαν τὸ καθήκον των σὺν πραγματικαῖς Ἑλληνίδες τόσον ἐναντι τῶν στρατιωτῶν, ὅσον καὶ τῶν ὑπολοίπων ἀσθενῶν, προσφέρονσαι τὰς ὑπηρεσίας των. Κατὰ τὸν πόλεμον συνέβαλον εἰς τὴν Νίκην, κατὰ τὴν κατοχὴν εἰς τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Φυλῆς καὶ μέχρι σήμερον ἐθνικῶς ἐργαζόμεναι ἀγωγγύστως καὶ μὲ πλήρη κατανόησιν τῶν δυσχερειῶν, αἵτινας ἀντιμετωπίζει καὶ σήμερον ἀκόμη τὸ Ἔθνος μας ἐπιτελοῦν τὸ ὑψηλότερον των καθηκόντων.

Δικαίως λοιπὸν ἀπενεμήθη εἰς τὰς ἀδελφὰς τοῦ Τζανείου Νοσοκομείου τὸ ἀναμνηστικὸν μετάλλιον 1940—41 καὶ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Β', ὡς μία ἠθικὴ ἰκανοποίησις διὰ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφεραν καὶ προσφέρουν, Ἐθνοπρεπῶς ἐργαζόμεναι.

ΕΙΡΗΝΗ ΜΑΛΤΕΖΟΥ

Πρόεδρος τῆς «Ἑλληνοπούλας» Πειραιῶς

Ἡ Ἑλληνοπρεπὴς φωνὴ τοῦ πατρός ἑνός ἥρωος

Εἰς τὴν Διοίκησιν Χωροφυλακῆς Σερρῶν ἐλήφθη ἡ κατωτέρω ἐπιστολή :

Ἐλάβομεν τὴν ἐπιστολήν σας ἀναγγέλλουσαν τὸν ἥρωικόν θάνατον τοῦ προσφιλεστάτου υἱοῦ καὶ ἀδελφοῦ ἡμῶν μαχομένου ὑπὲρ πίστεως καὶ Πατρίδος καὶ ἐθλιβημεν διὰ τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ. Πλὴν ὁμῶς εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς διὰ τὰ παρήγορα λόγια πού μᾶς ἀπευθύνετε.

Πράγματι τοιοῦτοι ἥρωες τιμῶσι τὴν οἰκογένειαν των καὶ τὴν Πατρίδα των μαχόμενοι καὶ θυσιάζομενοι διὰ τὰ ἰδανικά τῆς ἀγαπημένης μας Ἑλλάδος. Ἀφοῦ πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς τῆς Πατρίδος καὶ τῆς διασώσεως τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως ὡς ἀφιέρωσιν καὶ ἡμεῖς τὸ ἀγαπητὸ μας παιδί καὶ ὑμέτερον πολῦτιμον συνεργάτην εἰς τὸν βωμὸν τῆς αἰωνιότητος.

ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ

Ἡ οἰκογένεια ΚΩΝ. ΚΑΡΒΕΛΗ

Η ΜΑΝΝΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΚΟΝΤΑ ΣΤΑ ΜΑΧΟΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ

Η ΜΑΝΝΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ, η ασύγκριτη κι' ακούραστη Έλληνίδα, που μπόρεσε μέσα στη μεγάλη καρδιά της να συμπυκνώσει την αγάπη και τη στοργή όλων των Μαννάδων, που έχουν παιδιά στο Στρατό, αϊσιόδοξη καθώς πάντα και με το χαμόγελο στα χείλη, βρέθηκε πάλι προχθές ανάμεσά μας.

Αψηφώντας την κόπωση και τις ταλαιπωρίες, ανέβηκε σ' όλα τα ύψόμενα, μέχρι τα πιο απομακρυσμένα φυλάκια, βρήκε να πη δυο γλυκά και στοργικά λόγια για τον καθένα μας, άφησε σ' όλους το μικρό της δώρο, κι' έφυγε γι' άλλες μονάδες αφήνοντάς μας με την παραίσθηση πως η πραγματική μας μάννα ήρθε να δώσει το φιλί της στο λατρευτό παιδί που πολεμά γι' Αιτήν και την Ελλάδα.

Τη ΜΑΝΝΟΥΛΑ μας, όπως τη φωνάζουμε όλοι, τη γνωρίζουμε από πολύ καιρό. Απ' τη Ρούμελη, απ' το Γράμμο, απ' τις κορφές του Βίτσι. Όπως κάθε φορά που έρχεται, την υποδεχόμαστε με μεγαλύτερη αγάπη. Αυτό το ξέρει κι' η ίδια, γι' αυτό κι' εκείνη κάθε μέρα μ' αγαπά και πιο πολύ.

Τη βρήκαμε στα γραφεία κάποιας μονάδας, προχθές, και την παρακαλέσαμε να πη δυο λόγια για τη «Φωνή του Μαχητού».

—Με αληθινή συγκίνηση —μ'ας λέει— διαβάζω την εφημερίδα του ηρωϊκού 503 Τάγματος. Η «Φωνή του Μαχητού» είναι ένας ζωντανός καθρέφτης του απαράμιλλου ψυχικού μεγαλείου και της μαχητικότητας των αγαπημένων μου παιδιών, που τόσες και τόσες συγκινήσεις έζησα πλάι τους. Σ'ας συγχαίρω και εύχομαι ολόψυχα να γίνει η «Φωνή του Μαχητού» το πρότυπο του Στρατιωτικού Τύπου.

—Να διαβιβάσετε σ' όλα τα παιδιά μου, ιδιαίτε-
—ως σ' εκείνα που δεν μπόρεσα ακόμα να τα δω, τους πιο θερμούς μου χαιρετισμούς, που είναι και χαιρετισμοί των μαννάδων σας, μα κι' όλων εκείνων που σεις ηρωϊκά υπερασπίσαστε από τη βία και

την πιο τρομερή τυραννία που φάνηκε ποτέ στον κόσμο. Είμαι πολύ ένθουσιασμένη με σ'ας.

Και σεις πρέπει να είσθε περήφανοι που εκτελείτε το καθήκον σας και πολεμάτε για την αγαπημένη μας Πατρίδα.

Να μη σ'ας λείψει ποτέ η πίστη για την ιερότητα του σημερινού αγώνος και να είσθε βέβαιοι ότι πολύ σύντομα όλα θα τελειώσουν με τη Νίκη».

Η Μάννα δεν ξέρει τι θα πη ανάπαυση. Θυμώνει όταν της λέμε να μείνει λίγο να ξεκουραστή.

Πάντα όπου γίνεται μάχη και κοσμογαλασιά, η Μάννα δεν λείπει. Πόσες φορές δεν ακούμε ξαφνικά πίσω μας, πάνω στο ζενιθ της μάχης και σε ώρα που δεν το περιμένει κανένας, τη γλυκειά φωνή της: «Χτυπάτε παιδιά μου! Ρίξτε φωτιά στους κακοήγους! Μπαόβο λεβέντες μου».

Άλλες φορές πάλι γίνεται σωστό πανδαιμόνιο με την τρεχάλα και τις φωνές των συναδέλφων.

«Η Μάνναα!... Παιδιά η Μάννα έρχεται!...»

Κι' ο έρχομός της είναι γιορτή. Κι' όλοι τρέχουν χαρούμενοι προς το μονοπάτι που ανεβαίνει για να την υποδεχτούν. Η Μαννούλα γελαστή για όλους έχει κάτι να πη, για όλους έχει κάτι να μοιράσει.

Μα η στοργή της δεν περιορίζεται μονάχα στα μαχόμενα παιδιά της.

Την παρακάλεσαν, αντιπροσωπεύει από διάφορα ι-

δρύματα και κοινότητες να τους επισκεφθή. Σε όσα πρόλαβε πηγε. Παρ' όλη την κόπωση που αισθανόταν, γιατί μόλις είχε κατεβή απ' τη μάχη της Μασδοροβίτσας, επισκέφθηκε το Όρφανοτροφείο, τους Παιδικούς Σταθμούς, τους ηρωϊκούς Φλαμπουριώτες τους Προσκόπους κ. ά. Παντού την αποθέωσαν. Κάθε λέξη της Μάννας είχε βαθειά απήχηση μες τις καρδιές μικρών και μεγάλων. Το πέρασμά της είναι βάλαμο. (Αναδημοσιεύεται από τη «Φωνή του Μαχητού») Β.



Η «Μάννα του στρατιώτου» Βαρβάρα Θεοδωροπούλου—Λιβαδά.

ΕΝΑ ΠΑΝΤΕΒΟΥ ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΧΡΟΝΙΑ

Της κ. ΕΛΕΝΗΣ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

Πρόσωπα:
Φρόσω έτων 27
Μήτσος » 30
Ανδρέας » 38 (άνδρας της Φρόσως).

Σ' ένα σαλονάκι σπιτιού στην έπαρχια, απλά έπιπλωμένο, νιβάνι σκεπασμένο με μιá μάλλινη πολύχρωμη κουβέρτα. Γλάστρες με γαρύφαλλα και βασιλικό στο παράθυρο.

Η Φρόσω καθισμένη κοντά στο τραπέζι πλέκει παπουτσάκια παιδικά. Ο Μήτσος αντίκρυ της σε μιá καρέκλα, καπνίζει κυτάζοντάς την μελαγχολικά.

Φρόσω: (σιγά) Τα περασμένα δέ γυρίζουν πίσω Μήτσο. (σά να συνεχίσει άρχινισμένη κουβέρτα)

Μήτσος: Θυμάσαι, τί μου υποσχέθηκες;
Φρόσω: (σιγά) Ναί. Ώρκίσθηκα πως θά σε περιμένα...

Μήτσος: (με έλυγμό στη φωνή) Και δεν βάσταξες το λόγο σου... Παντρεύθηκες με άλλον...

Φρόσω: Δέ μπορούσα να κάνω διαφορετικά Μήτσο... Σου τ'όπα... Η μάννα μου...

Μήτσος: (νευριασμένος, χωρίς να την ακούει) Παντρεύθηκες με έναν άντρα που δέν αγαπούσες... Πουλήθηκες για λεφτά.

Φρόσω: (αφήνει το πλέξιμό της άπάνω στο τραπέζι). Για να συντηρήσω τη μαννούλα μου, που οιογέθαινε από καρκίνο. (Σκουπίζει τα μάτια της).

Μήτσος: (μελαγχολικά μιλεί για τα περασμένα, σά να διηγείται ένα παραμύθι). Το χωριό μας ήταν φτωχό. Δουλειά δέν εύρισκα πουθενά. Κι' ήθελα να κερδίσω λεφτά, να σε κάνω άρχοντισσα ζηλεμένη, να κρεμάσω στο λαιμό σου μαργαριταρένιο περιδέραιο, να βάλω στο χέρι σου διαμαντένιο δαχτυλίδι, που οι πλούσιοι γαμπροί χαρίζουνε στις άρραβωνιαστικές τους, να σε κάνω βασίλισσα, τιμημένη νοικοκυρούλα στο σπιτάκι μας, στη φωλιά μας.

(Η Φρόσω σκουπίζει τα μάτια της με το μαντήλι της).

Φρόσω: Μην τα θυμάσαι αυτά Μήτσο. Άνήκου στα περασμένα.

(Ο Μήτσος ένω την ακούγει συνεχίζει με φωνή μονότονη).

Μήτσος: Σε ρώτησα: θά με περιμένης; και μουπες: «Ναί» φιλώντάς με στο στόμα...

Φρόσω: (ταραγμένη) Σωπα Μήτσο. Άν σ' άκουγε ο άντρας μου.

(Σηκώνεται, άνοίγει την πόρτα, κυτάζει γύρω της, την ξανακλείνει, κι' ύστερα κάθεται στη θέσι της). Ο Μήτσος είναι βυθισμένος σε συλλογή. Μικρή σιωπή. Την κυτάζει παράξενα και εξακολουθεί να μιλή στον ίδιο τόνο). Καθισμένοι επάνω στα φύκια της άκρογιαλιάς ανταλλάξαμε όρκους αιώνας αγάπης. Την άλλη μέρα, έφυγα απ' το χωριό, θυμάσαι;

Φρόσω: (σά σε όνειρο) Πέρασανε τόσα χρόνια από τότε!

Μήτσος: (χωρίς να την ακούγει) Στα ξένα που βρισκόμουνα και πάλευα, γιατί ζούσα ολόμοναχος και έρημος σε συλλογιζόμουνα. Ζούσα με μιá λαχτάρα. Νά σε ξαναϊδω Φρόσω. Η τύχη στο τέλος μου χαμογέλασε. Κέρδισα λεφτά... πολλά λεφτά. Άρχισα ν' αγοράζω μεταξωτά, δαντέλες, φτερά, βραχιόλια, σκουλαρίκια, ό,τι μουπεφτε στα χέρια. Όλα για σένα. Καταλαβαίνεις;

Φρόσω: Δέ μουγραφες ούτε ένα γράμμα στα δέκα αυτά χρόνια... Τα δικά μου έμειναν χωρίς απάντησι...

Μήτσος: (με σπασμένη φωνή) Μουγραφες Φρόσω: Δέν έλαβα παρά το πρώτο σου γράμμα που κράτησα για φυλαχτό.

Φρόσω: Φαντάσθηκα πως με είχες ξεχάσει.

Μήτσος: (με θέρμη που μεγαλώνει ολόένα) Νά σε ξεχάσω; Έγώ; (την κυτάζει) Καρτερούσα την εύλογη ώρα του γυρισμού (δαγκώνει τα χέρια του με άπελπισία) κι' ήρθε η ώρα. Σκεπτόμουνα πως θά ξαναζούσαμε τις ίδιες στιγμές, καθισμένοι στα φύκια της άκρογιαλιάς. Συλλογιζόμουνα να σου ρίξω... δλ' αυτά τα δώρα στα πόδια σου και να σε πάρω στην άγκαλιά μου, να σε φιλήσω σαν τότε.

(Η Φρόσω κυτάζει το κρεμάστο ρολόι που είναι στον τοίχο...)

Φρόσω: (με συγκίνηση που κάνει τη φωνή της να τρέμη) Μήτσο, ο άντρας μου ξέρει πως είσ' έδω. Το ζήτησα για χάρι να σε δεχθώ ύστερ' απ' το μήνυμα που μουστειλες. Σε δέχτηκε. Θάρθη σε λίγο. Είναι πάρα πολύ καλός. Μ' αγαπάει, (σωπαίνει).

Μήτσος: (με αγωνία) Φρόσω!

Φρόσω: (σηκώνεται απ' τη θέσι της) Είμαι εύτυχημένη μαζί του. Κι' έχω δυο άγγελουδία που λατρεύω. Είμαι μάννα. Καταλαβαίνεις; Προχτές άκουσα πως ήρθες και θέλησα να δοκιμάσω τον έαυτό μου. Πηγα το δειλινό σ' άκρογιαλί κρυφά απ' τον άντρα μου. Κάθισα κι' έγώ στα φύκια, όπως και τότε. Προσπάθησα να θυμηθώ όσα είπαμε...

(Ο Μήτσος φοβερά υποφέρει).

Μήτσος: Και δέ θυμήθηκες τίποτε;

Φρόσω: (με φωνή που προσπαθεί να κάνει σταθερή) Τίποτα... Τα περασμένα δέ γυρίζουν πίσω. Δέν έχεις πιά θέσι στην καινούργια μου ζωή, Μήτσο.

Μήτσος: (με σπασμένη φωνή) Με διώχνεις Φρόσω;

Φρόσω: Πρέπει να φύγης Μήτσο. Σε λίγο θάρθη ο άντρας μου, και δέν πρέπει να σε δη. Έλα γειά...

Μήτσος: Καταλαβαίνω. Άγάπη με το ζόρι δέ γίνεται.

(Ο Μήτσος σηκώνεται απ' τη θέσι του, κλονίζεται σά μεθυσμένος και χωρίς να πιάσει το χέρι της Φρόσως φεύγει τραβώντας την πόρτα πίσω του).

Η Φρόσω μένει μονάχη, αφήνει το πλέξιμο που κρατούσε, κρύβει το πρόσωπό της με τα χέρια της (ο άντρας της μπαίνει μετά στο δωμάτιο, κοινοστέκεται, ύστερα σιγά-σιγά την πλησιάζει της χαϊδεύει τα μαλλιά.)

Ο σύζυγος: Φροσούλα!

(Η Φροσω ξαφνιάζεται. Με το ένα της χέρι σκουπίζει βιαστικά τα μάτια της, για να μην αντίληφθί ο άντρας της την ταραχή της).

(Ο σύζυγος την κυτάζει τρυφερά). Έφυγε;

(Η Φρόσω κουνά καταφατικά το κεφάλι της).

Ο σύζυγος: Δέν αγαπάς Φρόσω... Το νοιώθω.

Φρόσω: Όχι άντρα... Τούπα πως είναι ξένος για μένα, και δέν έχει πιά θέσι στη ζωή μου. Δέ θά τον ξαναϊδω πιά. Σου το όρκίζομαι. (Σηκώνεται, πέφτει στην άγκαλιά του. (λέει σιγά) Προστάτεψέ με... φύλαξέ με... παρηγόρησέ με. (Η φωνή της μοιάζει με ψιθυρισμό). Προστάτεψέ με. Παρηγόρησέ με. (Άκουμπάει στο στήθος του. Κείνος της χαϊδεύει τα μαλλιά.)

(Αύλαία)

ΕΛΕΝΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

Προσέξατε ποτέ σας
την ώριμη κοσμική κυ-
ρία, με το «Ige», το επι-
τηδευμένο χαμόγελο στα
βαμμένα χείλια της, προ-
σέξατε, τη μελαγχολική

και απεγνωσμένη έκφραση των ματιών της που καρφώ-
νεται πάνω στους άνδρες, εκπαιτώντας ένα χαμόγελο,
κάτι που να θυμίζει περασμένες δόξες, λόγια θαυμασμού,
σφιξίμο χειρών;

Αν δεν την προσέξατε, κυττάζετε την τώρα.

Απ' την ώραία, την κομψή σιλουέττα των παλιών
καιρών, που θαυμάζανε και ξεθυμούσαν όλοι, δεν έμεινε
πιά τίποτε. Απ' τα γαλανά μάτια που θυμίζανε τη
θάλασσα, τις ανοιξιτίκιες μέρες, πούχαν το χρώμα
τ' ουρανού με τα πλεγμένα ματόκλαδα, δεν έμεινε παρά
ένα βλέμμα ψυχρό και ξεθωριασμένο. Οί σπίθες ή τ' ο-
νειρο που καθρεφτιζόνταν στο βυθό τους σβύσανε για
πάντα. Απ' αυτό το σύνολο, απ' την κομψή σιλουέττα,
την τόσο χαριτωμένη δεν έμεινε παρά μια «καρικοτούρα».

Η πρώτη ώραία, χρόνια δλόκληρα συνήθισε να την
θαυμάζουν οι άνδρες, να της ψιθυρίζουν λόγια αγάπης
ή θαυμασμού, να την θυμιάζουν διαρκώς. Η πρώτη
άσπρη τρίχα στα πυρόξανθα μαλλιά της ήτανε μια προ-
ειδοποίησι. Το πρώτο σφύριγμα του βαποριού, ή τραγι-
κή καμπάνα της παρακαμής της ομορφιάς της, της τόσο
εφήμερης, που κράτησε ένα πρωί της ζωής, όπως τα
μαγιάτικα τριαντάφυλλα.

Πόσο γρήγορα περάσανε τα πανέμορφα χρόνια της
άνοιξης και του καλοκαιριού!!

Και μετά την πρώτη ρυτίδα στο λευκό μέτωπο, ή
κοσμική Κυρία κυττάζοντας στον καθρέφτη βλέπει μι-
κρά αλλάνια στο μάγουλό της και γύρω στα μάτια της.
Ανακαλύπτει το διπλό σαγόκι, που γρήγορα θα την πα-
ραμορφώση.

Καταφεύγει στα ισοτιπούτα καλλονής, υφίσταται με
καρτερίο χειρουργικές επεμβάσεις, που κουράζουν ακό-
μα πιο πολύ το μαραμένο της πρόσωπο.

Η φυσική όμορφη χάθηκε. Ψυχική όμορφη δεν
υπήρχε ποτέ, ούτε έσωτερικό περιεχόμενο, και ή επιπο-
λαιότητα, ή έλλειψις μορφώσεως που δεν ήταν ορατές
στην τότε όμορφη κοπέλλα, σήμερα κάνουν γελοία την
υπερώριμη κοκέττα κυρία. Το χαμόγελο που άνθιζε—μια
φορά κι' ένα καιρό—στα κοραλένια χείλη μοιάζει με μορ-
φασμό. Τα λόγια χωρίς σειρά και νόημα προκαλούν το
γέλιο, οι ξεκάρφωτες ερωτήσεις κουράζουν τους άντρες.

Μια φίλη της «πρώην ώραίας» σοβαρά και αξιοσε-
βαστη δέσποινα που είχε την ψυχική όμορφη που δεν
χάνεται ποτέ και την άχτινα της εξυπνάδας που φωτί-
ζει και ζωντανεύει ακόμα και τα φοβερά κουρασμένα
πρόσωπα ακούγοντας μια ξεκάρφωτη ερώτηση που ή
κοσμική φίλη της έκανε μπροστά σε εδρόν κύκλο, της
είπε σιγά άμα βρέθηκαν μόνες.

—Μα αγαπητή μου, γιατί κάνεις αυτές τις ξεκάρ-
φωτες ερωτήσεις που σε γελοιοποιούν;

—Για να με προσέχουν οι άντρες απάντησε ή άλλη
με πίκρα.

—Μα σε κοροϊδεύουν...

—Δεν πειράζει... Προτιμώ να με κοροϊδεύουν και ν'
αναφέρουν τ' όνομά μου, παρά να περνά άπαρατήρητη.

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΤΗΣ ΝΤΑΙΖΗΣ

ΠΡΩΗΝ ΩΡΑΙΕΣ

Να είμαι γρηά, που επι-
βάλλει το σεβασμό, ντρέ-
πουμαι σε βεβαιώ.

—Κι' εγώ είμαι γρηά,
μα δε στενοχωριέμαι γι'
αυτό..

Είναι ή φυσική εξέλιξη της ζωής μας.

Η «πρώην» ώραία κυρία κύτταζε τη φίλη της με
περιφρόνηση.

—Εσύ ήσουν άσχημη. Σήμερα έχεις τη «revanche»
σου, ενώ εγώ.. εγώ..

Σαφηνικά όμως ξέσπασε σε σπαραχτικό κλάμμα..

—Ας είχα το θάρρος να πεθάνω ψιθύρισε. Μα είμαι
δειλή.. δειλή..

Ο σιγανός θάνατος ήτανε γι' αυτήν χειρότερος κι'
από τον πραγματικό..

ΝΤΑΙΖΗ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΝΤΑΙΖΗΣ

Σ. Γ. Ναύπλιον

Μην απελπίζεσθε.. Η ζωή μας δεν είναι πάντα
Κυριακή δυστυχώς.. Ποιός δεν έχει δοκιμάσει πίκρες και
άπογοητεύσεις Θα ξανάρθουν και για σās ώραίες και
ξάστερες μέρες που θα σās κάνουν να ξεχάσετε τις λύ-
πες σας.. Σās συνιστώ νάχετε θάρρος και να υποστήτε
με έγκραττέρηση αυτή τη δοκιμασία. Εύχομαι νάνα ή
πρώτη και ή τελευταία.

Έλ. Χ. Θεσσαλονίκη

Το συναίσθημα της ζήλειας που μου περιγράφετε,
πρέπει να το δαμάσετε καλή μου φίλη. Η κακή ζήλεια
μειώνει το ήθικόν μας, μάς βασανίζει, μάς κάνει κακές
και άδικες. Το κυριώτερο όμως είναι να το δαμάσωμε
απ' την αρχή και να μην αφήσωμε και μάς κυριεύση
γιατι τότε θάναί άργά. Πολύ άργά..

Μυρσίνη Ε. Πειραιά

Για το ζήτημα το τόσο σπουδαίο που μου αναφέ-
ρετε, δεν είμαι σε θέση να σās απαντήσω και εκφέρω
γνώμη γιατί δεν γνωρίζω το πρόσωπο που έχει ζητήσει
το χέρι σου. Αφού όμως έχει τόσα προσόντα, ή γνώμη
μου είναι να συμβουλευθήτε προηγουμένως τη μητέρα
σας γι' αυτό το ζήτημα το τόσο σοβαρό για σās.

Ευθυμίας Ν.Χ. Αθήνας

Είσαι μικρή για τους καύμονες αγάπης. Ένα κορι-
τσάκι 15 χρόνων, πρέπει να σπουδάση πρώτα, να τε-
λειώση το Γυμνάσιο και ύστερα να προσπαθήση να μάθη
άλλα πράγματα πριν παντρευτή. Σήμερα τα κορίτσια,
πρέπει νάνα καταρτισμένα για τη ζωή, που έγινε τόσο
δύσκολη τώρα τη μεταπολεμική εποχή. Όσες κοπέλες
δεσμεύσανε τη ζωή τους, πριν απ' τα είκοσί τους χρό-
νια χωρίς να σκεφθούν τίποτα το σοβαρό μεάνοισαν
πικρά. Ο γάμος δεν είναι παιχνίδι.

ΝΤΑΙΖΗ

Σ. Σ. Αί συναισθηματικά συμβουλαί της έκλεκτής
μας συνεργάτιδος κ. Νταίζης δίδονται εις τους ανα-
γνώστας και αναγνώστριάς της «Ελληνοπούλας» δω-
ρεάν τηρουμένης πάντοτε της προτεραιότητος. Παρέ-
χεται ή διευκρίνις προς άποφυγήν άδικαιολογήτων
παραπόνων. Επίσης ιδιαίτερα διατυπούται παράκλη-
σις, όπως αι γράφουσαι είναι σύντομοι και κατα-
ληπταί εις τās επιστολάς των, διότι ή μακρολογία
και ή ασάφεια δημιουργούν καθυστέρησιν εις βάρος
των ίδιων.

ΠΟΙΗΣΗ — ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

21 ΜΑΪΟΥ ΤΟΥ 1941

ΠΗΓΑΙΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

Είδα της Κρήτης το Μαρτύριο

ΕΚΚΛΗΣΗ

Πολέμους, μάχες και σφαγές, καταστροφές μεγάλες
Έχει να δείξη άπειρες του κόσμου ή 'Ιστορία
Χώρες χαθήκαν έσθυσαν και ξεπροβάλαν άλλες
Μά σαν της Κρήτης το χαμό. Την πάλη, τη θυσία
κανένας δεν θα ματαΐδη, όσο καιρό κι' αν ζήση.

Αίμα να τρέχη ο ουρανός να χύνεται σαν θρύση
Απ' τον άέρα άδιάκοπα ο έχθρός να κατεβαίνη
Μά να πατήση το νησί του κάκου, δεν προσβαίνει
χέρια, κεφάλια, πτώματα στους βράχους σκορπισμένα
Πάνω στα δένδρα, στα κλαδιά κορμιά σαν κρεμασμένα
Μύδροι και σφαίρες σαν βροχή σκοτώνουν παλληκάρια
'Αλλά με λύσσα και θυμό δρμούν σαν τά λιοντάρια
Πέφτουν άπάνω στον έχθρό ρουθούνι να μη μείνη
Κι' απ' άκρη σ' άκρη το νησί ανάθει σαν καμίνι.

Ανδρες, γυναίκες και παιδιά σαν άγρια θηρία
Που κυνηγοί τά ξάφνιασαν δρμούν με μανία
Πέφτουν χτυπούν πληγώνονται κρατούν κατά την πάλη
Μητέρες χάνουνε παιδιά μέσα απ' την άγκάλη
'Εμαύρισε το μάτι τους, έσκληρώνε ή καρδιά τους
'Εσβυσε ο κόσμος πιά γι' αυτούς στο μαύρο πάθιμά
[τους.

Με το τουφέκι στο πλευρό στη μέση τους τις ζώνες
Σώμα με σώμα στον έχθρό σαν άλλες άμαζόνες
Μ' ένα σουγιά στα δόντια τους και μ' άγριέμένο δλέμα
Σφάζουν κτυπούν σκοτώνουνε, τους μέθους το αίμα.

Άεροπλάνα μαύρισαν τον ουρανό και πάλι
Καινοται πάνω τά χωριά οι χώρες τ' άκρογιάλι
Ο άέρας έλος μαύρισε από καμένες σάρκες
Το κύμα πέρα ξούρασε μισοσπασμένες θάρκες.

Γέμισε το πέλαγος κορμιά σ' άπόσταση μεγάλη
Σ' αυτή τη φοβερή σφαγή, σ' αυτή την άγρια πάλη.

Ήταν γραφτό και ή Κρήτη μας το φόρο της να δώση
Για την τιμή της μάνας της και ή κόρη να πληρώση
Και πλήρωσε με δάκρυα με αίμα και θυσία
'Όπως θα γράψη άβριο ή Κρητική 'Ιστορία.

Θά χρειασθούν χρόνια πολλά τόνα να σβήνη τ' άλλο
Για ναύρη κάπως γιατριά από αυτό το σάλο

Ήσουν νησί περήφανο, μπαρουτοζυμωμένο
Κι' απ' τους αρχαίους τους καιρούς στον κόσμο ξακου-
[σμένο

Μά τώρα λάμπεις πιο πολύ με το μαρτύριό σου
Σαν το Χριστό έσχήκωσε στον όμο το σταυρό σου
Κι' ανέβηκες τον Γολγοθά με θάρρος και άνδρεία
Στης πάλης το μινόταυρο προσφέρθηκες θυσία.

Τώχεις καμάρι και χαρά θαθεία μες την καρδιά σου
Πούχεις κοντά τ' αδελφια σου τον ήρωα Βασιλιά σου
τους σύμμαχους που ζήλευσαν τη δόξα τη δική σου
Κι' από μακριά αυτοί ξανά πολέμησαν μαζί σου

Μες την δική τους την καρδιά μια Κρήτη ζωγραφήσαν
Κι' έπου κι' αν πάν κι' έπου σταθούν στον τόπο τους

Θά τώχουνε για καύχημα με σε πως πλεμήσαν
Τη θαυμαστή σου λεβεντιά ποτέ δεν θα ξεχάσουν.

Η ανθρωπάτης έκπληκτη γονατιστή θακρύζει
'Εσένα της ελευθερίας εικόνα άντικρύζει.

Επιλοχίας

ΑΔΑΜ ΜΕΤΑΣΤΑΚΗΣ

2ον Συν)μα Τεθωρακισμένων 3η 'Ιλη Β.Σ.Τ. 904

Αράχνασε το εικόνα στο οράφι
κι' άπόμεινε τ' αλέτρι τώρα μόνο
χορτάρισε το μοσχομύριστο χωράφι
κι ή μύνα γής σ' αναζητάει με πόνο.

Στου δουλευτή το χέρι ποιός σουδάσε μαχαίρι
να πολεμάς δικούς σου και Πατριδα;
Τί παραμύθια σουείπαν! ποιός να ξερή!
Και ξεριζώνεις την ζωή σαν καταγίδα.

Ό,τι κι' αν σουείπαν είναι όλα ψέμμα
άλήθεια μόνον είν' ή γή που καρτερεί
να την ποτίσης με ιδρώτα κι' όχι αίμα
να γίνη πάλι πλούσια, καρτερή!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΑΡΙΤΣΑΚΗΣ

Στη Σημαία μας

Σκυφτός γλυστρά ο καταχτητής
Και φεύγει ντροπιασμένος!
'Ηλιος λαμπρός εφώτισε
τη σκλαβωμένη Χώρα.

Λαμπροφορέθη ο τόπος μας
ο αιματοποτισμένος
χρόνια έννια που σήμερα
κλείσαν που αυτή την ώρα.

Έστάθηκες πā στον Ιστό
γαλάζια στον αίωνα
Συ μυριοδοξασμένη μου
άθάνατη Σημαία.

Ουρανοπλάνα Ρήγισσα
λειτουργική Εικόνα
Ρυθμός ζωής, και όνειρο
Σύμβολο, Σκέψη, 'Ιδέα.....

ΑΘΗΝΑ ΡΟΥΣΑΚΗ—ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΣΕ ΣΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Σε σās άξίζει ή τιμή
κι' ή δόξα είν' δική σας
Είναι τιμή απ' τη τιμή
που έδρεψε το παδί σας.

Σε σās άξίζουνε, σε σās
του θριάμβου οι άψίδες
κι' οι στέφανοι των νικητών
γενναίτες Έλληνίδες.

Γιατι έσείς άδάκρυστες
δίνετε την άσπίδα
με ένα Ταν ή επί Τās
για την γλυκεία Πατρίδα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΟΥΑΣΗΣ

Ο ΦΥΓΑΣ

(Εκ του «Ηπειρωτικού Λευκόματος» της Κας Έλληνικής Τάγης - Μαυρογορδάτου).

Ούτε λιθάκια κοφτερά, οὐτ' ἄγριο λαγκάδι
Τὸν Λιάκο ἀνακρατούσανε νὰ τρέξη σὰν ζαρκάδι,
Ποῦ ἔχει σφαῖρα κυνηγοῦ τὰ στήθη του πληγώσει,
Ἄπο τὴν μάχην ἔφευγε ἀκόμη πρὶν νυχτώσῃ!
Στὴ μάχην ποὺ ἐπέφτανε νεκροὶ οἱ σύντροφοὶ του,
Ὁ γέροντας πατέρας του κι' οἱ δύο ἀδελφοὶ του.
Τὸ αἶμα ἔτρεχε θερμὸ, κ' ἔχύνετο στὸ χῶμα,
Κ' ἐκείνοι μὲ ὀρθάνοιχτο κ' αἱματωμένο στόμα,
Λὲς καὶ ζητοῦν ἐκδίκησιν ἀπὸ τὸ δειλὸ πού τρέχει,
Καὶ γιὰ μονάχη συντροφιά τὴν ἀτιμία ἔχει!
Καὶ τὰ πρινάρια τ' ἄγρια καὶ τὰ πολλὰ ἐμπόδια
Θάρρεις πῶς ἔδιναν πτερά εἰς τοῦ δειλοῦ τὰ πόδια
Ποῦ γιὰ νὰ σέρνῃ εἰς τὴν γῆν γοργὰ τὰ βήματά του
τὰ ντροπιασμένα πέταξε στὸ χῶμα τ' ἄρματα του,
Καὶ μὲ χλωμάδα νεκρικὴ σ' ὄλο τὸ πρόσωπὸ του,
Ξαρμάτωτος καὶ ἀνανδρὸς γυρίζε στὸ χωριὸ του!
Οἱ μαχητὰί μὲς τὲς σκηνὲς χλωμοὶ κι' ἀποσιτισμένοι
Κοιμούνται ὄλοι, νικητὰί καθὼς καὶ νικημένοι,
Ὡς πού νὰ φέξῃ ἡ παραυγή, νὰ ξαναρχίσῃ πάλι,
Μόνον ὁ Λιάκος ἀπερνᾷ, μ' ὀλόσκυφο κεφάλι
Βουναὶ καὶ δάση ἔρημα — σὲ λίγο τὸ φεγγάρι
Ἐπρόβαλλε ἀπ' τὰ βουναὶ, μὲ ὄλην του τὴν χάρι,
Καὶ μὲς τὸ φῶς τὸ ἀρνυρὸ π' ὀλόγυρα του χύνει.
Τὸ ἀγαπημένο κι' ὁμορφὸ χωριὸ του διακρίνει,
Ὅπου κοιμούνται ἡσυχᾶ. Ἄπο τὴν μάχην ἀκόμη
Κανένας δὲν ἐγύρισε στὸ φτωχικὸ του δῶμα.
Καὶ μήτε, μήτε εἰμπορεὶ κανένας νὰ γυρίσῃ
Πρὶν ὁ ἐχθρὸς τὰ χῶμαια τὰ πατρικὰ ν' ἀφήσῃ,
Μόνον αὐτὸς, Ξαρμάτωτος μὲ μάτια τρομασμένα,
Θωρεῖ τοὺς δρόμους ἔρημους, τὰ σπίτια σφαλισμένα,
Καὶ μόνον φῶς ἀδύνατο σ' ἓνα καλύβι βλέπει,
Καὶ σὰν πουλὶ τρῶμαμένο ἐκεῖ γυρεύει σκέπη!

* * *
Ἐκεῖ, ὁ γέροντας Κοσμάς, στὰ χρόνια τὰ παλιά του,
Παιδάκι τὸ ἐχόρευε γλυκὰ στὰ γόνατά του,
Κι' ὁ γέροντας ποὺ κείτονταν στὸ ἔρημο του στρώμα
Τὸν εἶδε καὶ φωνὴ χάσας τοῦ ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα,
Γιὰ νὰ μοῦ πῆς τὴ νίκη μας μὲ τὰ δικά σου χεῖλη
Καὶ πρὶν ἐρθῇ ὁ θάνατος τὰ μάτια μου νὰ κλείσῃ
Νὰ μάθω πῶς δὲν μπόρεσε ἐχθρὸς νὰ μᾶς νικήσῃ!
Ὁ Λιάκος ἔμεινε βουβὸς καὶ ἐμπροστὰ του τρέμει
Σὰν δένδρον ποὺ τὸ δέρνουνε ἀλύπητα οἱ ἀνέμοι,
Μὰ δειλιασμένη ἡ φωνὴ βγήκε ἀπ' τὰ σωθικά του!
Δυὸ μέρες ἐχτυπιόμασταν τοῦ λέγει, ἐκεῖ κάτω,
Δυὸ μέρες δὲν ἀφήσανε ἡσυχὸ τὸν ἐχθρὸ
Μὰ εἶδα τὸν πατέρα μου στὰ πόδια μου νεκρὸ,
Μὲ δυὸ πληγὲς στὰ στήθεια του, μὲ κεφαλὴ κομμένη,
Εἶδα τοὺς δυὸ μου ἀδελφοὺς νὰ πέσουνε σφαγμένοι!
Καὶ σέρνοντας τὸ βῆμά μου ἐπάνω σὲ κορμιά,
Κατάρθωσα καὶ κρύφτηκα νύχτα στὴν ἔρημιά!
Δάση πυκνὰ ἐπέρασα, ποτάμια παγωμένα,
Κυνηγημένος ὀρφανὸς μὲ πόδια ξεσχισμένα,
Καὶ τώρα, τώρα, ἔφθασα στὴ φτωχικὴ φωλιὰ σου
Δέξου με, γέρο, δέξου με πάλι στὴν ἀγκαλιά σου.
Καὶ μ' ὄσην εἶχε δύναμιν μέσα εἰς τὴν φωνὴν του,
Τοῦ λέγει: Κρίμα σ' ἐσέ! Κρίμα καὶ στὸ σπαθὶ σου!
Καὶ στὴν Πατρίδα γύρισες νὰ φέρῃς τὴν ντροπὴν σου!
Φύγε ἀπ' τὸ σπῆτι μου, ἀτιμε! Ποτέ σου μὴ τολμήσεις
Τῆς Δοξασμένης μας Γενιάς τὸ χῶμα νὰ πατήσῃς,
Κι' ἐσβύσανε σὲ δάκρυα τοῦ γέροντα οἱ λόγοι!

* * *
Μὲ πόνο ποὺ ἀπόκρυφα τὰ σωθικά του τρώγει,
ὁ Λιάκος πάλι διάβαινε ὀλόσκυφος τὸ δρόμο,
Σὰν τὴν κατάρρα τ' ἀφαιρῆ τοῦ γέροντα στὸν ὄμο:
Σκυφτός, σκυφτός καὶ μὲ ντροπὴ τοὺς δρόμους βη-
ματίζει
Μὰ ἓνα σπῆτι ξέαφνα μπροστὰ του ἀντικρῶζει.

Σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι κατοικεῖ μιὰ ὁμορφὴ παρθένα
Ὅπου τοῦ ἔχει τὴν καρδιά ἀπὸ καιρὸ παρμένη
Ξεχνιέται ὁ ταλαίπωρος καὶ μὲ φωνὴ κομμένη, λέγει:
«Γιὰ μένα μόνον ζῆ, καὶ μένα περιμένει!»
Θέλει τὲς σκάλες ν' ἀναβῇ καὶ νὰ ριχθῇ μπροστὰ της
Καὶ νὰ χυθοῦν τὰ δάκρυα θερμὰ στὴν ἀγκαλιά της.
Μ' ἀπὸ τὸ σπῆτι τὸ μικρὸ σιγὰ - σιγὰ, γροικᾷ
Τὴν ὁμορφὴ ἀγάπην τοῦ γλυκὰ νὰ τραγουδάει:

Τὸ φεγγάρι ψηλὰ ἀπ' τὰ ὄρη προβαίνει,
Κι' ὁ καλὸς μαχητὴς εἰς τὴν μάχην πηγαίνει,
Τὸ τουφέκι κρατεῖ βροντερὸ στὸ δεξιὸ του,
Καὶ στὴν μέση φορεῖ τ' ἀσημένιο σπαθὶ του!
Μ' ἂν φύγῃ δειλὸς καὶ ἀπὸ τὴν μάχην γυρίσῃ,
Τὴν ἀγάπην τοῦ πὰ μὴν ἐλθῇ νὰ ζητήσῃ,
Γιατὶ ἐδῶ κάθε κόρη τὴν ζωὴν της τὴν σβύνει,
Τὴν ἀγάπην της ὅμως σὲ προδότῃ δὲν δίδει!

Κεραυνωμένος ἔμεινε! Ἄχ! ἡ φωνὴ ἐκείνη,
Κάθε ἐλπίδα μυστικὴ ἀπ' τὴν καρδιά του σβύνει.

Μὰ νὰ μπροστὰ του τ' ὁμορφὸ τὸ πατρικὸ του σπῆτι
Μὲ σφαλιστὴ τὴν πόρτα του, κλεισμένο τὸ φεγγίτη
Στὰ τρομασμένα μάτια του κατάμαυρο προβάλλει,
Τὸ βλέπει κ' οἱ ἐλπίδες του ξαναγεννιῶνται πάλι
«Ἄνοιξε, μάννα, γλύτωσα ἀπ' τοῦ ἐχθροῦ τὴ σφαῖρα
Καὶ ἔτρεξα ὀλονυχτὶς γιὰ νὰρθῶ ἐδῶ πέρα
Τὸ δύστηχό σου τὸ παιδί, νὰ γύρω τὸ κεφάλι
Σὲ μητρικὴ, σὲ ἀδολή, σ' ἀγαπημένη ἀγκάλῃ».
— Παιδί μου, μόνος γύρισες;

— Μόνος! Καὶ οἱ ἀδελφοὶ σου;
Κι' ὁ γέροντας πατέρας σου δὲν ἤλθανε μαζί σου;
— Αὐτοί, στὴ μάχην, μάννα μου, ἀφήσαν τὰ κορμιά τους.
Μὰ τὴν ψυχὴν των ἄγγελοι πῆραν στὴν ἀγκαλιά τους.
— «Ἐσὺ πῶς ζῆς;»
— «Ἐγὼ πῶς ζῶ; ἔχω βουναὶ καὶ δάση
Ὁ ἄμοιρος, μανοῦλά μου, μόνος ἔχω περάσει,
Κι' ἐπέταξα σὰν τὸ πουλί, ἐδῶ στὴν ἀγκαλιά σου.
Γιὰ νὰ σφουγγίξω τὰ πικρὰ καὶ μαῦρα δάκρυά σου!»
Ἡ μάννα τρέμει, ἡ ψυχὴ της ἐξαφνικὰ χλωμιάζει,
Καὶ μὲ λαχτάρια μητρικὴ στὰ στήθη της φωνάζει,
Καὶ λέγει: — Φύγε ἀπ' ἐδῶ προδότῃ τοῦ Χριστοῦ μας
Μηδὲ γωνιά θὰ σὲ δεχθῇ τοῦ φτωχικοῦ σπητιοῦ μας!
Νὰ φύγῃς ἀπ' τὸν κόσμον αὐτόν, νὰ μὴ σὲ ἰδῶ μπρο-
στὰ μου
Ἐσὺ δὲν εἶσαι αἱμά μου, ἐσὺ δὲν εἶσαι γυιὸς μου,
Κατηραμένος ἀπ' ἐμὲ καὶ ἀπὸ τὸν κόσμον νᾶσαι,
Μέρα νὰ μὴ μορῆς νὰ ἰδῆς, νύχτα νὰ μὴ κοιμᾶσαι,
Ἄστροπελέκι τ' οὐρανοῦ τὸ σῶμα σου νὰ κάψῃ,
Καὶ μάτι ἀνθρώπου μὴ βρεθῇ τὰ νιάτα σου νὰ κλάψῃ!
Εἰς τὴν κατάραν ἔγειρεν αὐτὸς τὴν κεφαλὴ του,
Καὶ φλογεροὶ ἐβγαίνανε κι' ἀργὰ οἱ στεναγμοὶ του
Μὰ ἔξαφνα ἐσήκωσε σὰν ἀστραπὴ τὸ χέρι,
Κ' ἐβύθισε στὰ στήθια του τὸ κοφτερὸ μαχαίρι,
Ἡ μάννα εἶδε πῶπεσε ὁ γυιὸς νεκρὸς μπροστὰ της,
Κι' ἀδάκρυτη ἐσφάλισε τὰ δυὸ παράθυρά της.

* * *
Ματάκια δὲν εὐρέθησαν τὰ νιάτα του νὰ κλάψουν,
Τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ δὲν πῆγαν νὰ τὸν θάψουν,
Καὶ τῆς βαθεῖας τοῦ τῆς πληγῆς τ' ἀνοιγμένα χεῖλη,
Πρῶτῃ, πρῶτῃ, ἐγλύφανε τῆς μάνδρας τοῦ οἱ σκύλοι!
Καὶ τώρα ἡ μαύρη του ψυχὴ ἔρημη πλανιέται μόνη,
Καὶ στοῦ Χριστοῦ τὸ πρόσωπο τρομάζει καὶ παγώνει,
Καὶ κρῦβεται ἀπὸ βουνὸ στ' ἄλλου βουνοῦ τὴ ράχη
Σὰν τὴν νυχτιά ποὺ ἔφευγε δειλὸς ἀπὸ τὴ μάχην!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Nº 1
LEZUS

ΝΕΟΣ ΤΥΠΟΣ
ΚΑΘΑΡῶΣ ΕΛΛΗΝΙΚῶΣ
ΑΡΩΜΑΤΙΚΟΝ ΣΑΠῶΝΟΣ
ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΕΞ ΕΛΑΙΟΛΑΔΟΥ
ΑΝΕΥ ΞΕΝῶΝ ΠΡΟΣΙΜΙΞῶΝ
ΚΑΙ ΚΑΥΣΤΙΚῶΝ ΑΛΚΑΛΙῶΝ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΗΝ
ΑΜΕΙΣΙΟΝ ΕΠΟΠΤΕΙΑΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΣ ΙΑΤΡΟΥ

Toilet Soap

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗΣ & ΑΡΩΜΑΤΙΚΗΣ ΣΑΠΟΝΟΠΟΙΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ

ΜΗΝ ΖΗΤΕΙΤΕ ΑΛΛΩΣ ΕΝΑ
ΑΡΩΜΑΤΙΚΟ ΣΑΠΟΝΙ ΠΡΟΣΩ-
ΠΟΥ, ΑΛΛΑ ΖΗΤΕΙΤΕ ΕΠΙΜΟ-
ΝΩΣ "ΑΦΡΟΔΙΤΗ Νο 1., ΤΟ Ο-
ΠΟΙΟ ΚΑΜΝΕΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΝ
ΒΕΛΟΥΔΟ, ΔΙΟΤΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑ-
ΖΕΤΑΙ ΕΞ ΕΛΑΙΟΛΑΔΩΝ ΚΑΡΥ-
ΔΕΛΛΙΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΧΕΙ
ΛΑΝΟΛΙΝΗΝ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΟΚΙΜΗΝ ΘΑ ΠΕΙ-
ΣΘΗΤΕ, ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΝΩΤΕΡΟΝ
ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΣΑΠῶΝΩΝ

- ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΩΣ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΩΣ
- 1) Φαρμακείον Ἀλεξίου ὁδὸς Ἀθηνᾶς 64
 - 2) » Ἀλιφέρη Πλατεία Ὁμονοίας
 - 3) » Βαγενᾶ-Κολοκυθᾶ Λυκούργου 7
 - 4) » Χίναρη ὁδὸς Θεμιστοκλέους 13
 - 5) Κατάστημα "Μινιόν,, Χαυτεῖα
 - 6) Πρατήριον Σιγαρέττων Κώνστα, Γαμ-
βέττα 2
 - 7) Ἀποθήκη Κόκκινου καὶ Τσατσᾶ, Ἀγίας
Εἰρήνης 1
 - 8) Ἀποθήκη Δ. Λιβάνη Μιλτιάδου 19

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ
ΦΩΚΙΩΝΟΣ 81 - ΤΗΛ. 20-164



Ἐπίσκεψιν τῆς «ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΣ»
εἰς τό Κέντρον Ἐπιλογῆς
Ἑπισηφίων Ἀξιωματικῶν